

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 42, FEBRUARIE 2007 Apare DUPĂ jumătatea lunii 1,5 RON (15.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie "Întoarcerea evreilor în România"

Atitudini Scrisoare deschisă

Lig-xag prin Capitală Muzeul satului

Atitudini Dr. Vainer versus presa română
Teorema lui Pazvante

Actualitate "Centura" politiciii - februarie

Carte legionară "Pentru legionari" (X)

Istorie În 1919, în Budapesta lui Bella Khun

Spiritualitate Eroarea darwinistă (II)

In memoriam Ioan Nelu Rusu

Lig-xag pe mapamond Tunisia (I)

Diverse Itinerar sentimental Cernăuți (I)

Concurs, Poșta Redacției

Editorial: APEL LA RAȚIUNE DE ZIUA UNIRII

LEGIONARI, SIMPATIZANȚI, OBSERVATORI,

A venit timpul unei cotituri în viața și activitatea noastră politică. Diversiunea, minciuna și necunoașterea sapă ca termita la temelie edificiului sfânt al Mișcării Legionare.

Dușmanii Mișcării sunt mulți și bogați; ei dirijează, din marile metropole ale lumii, planurile de distrugere totală a ceea ce reprezintă singura formație politică din România și din lume chiar, care a propus o soluție legală, non-violentă și în spirit creștin pentru stoparea acțiunii de cucerire economică și social-politică a României de către internaționala iudaică.

Din mândru codru românesc, în mod tragic, s-au găsit totdeauna, și în perioada interbelică, și în cea post "revoluționară", crengi aberante din care și-au făcut dușmanii cozi de topor. "Toporul" mondialist ar fi un simplu obiect de muzeu fără "cozile" românești.

În măsura în care se poate uza de logică și de adevăr, în viața Mișcării Legionare nu există decât o perioadă în care se vorbește despre crime împotriva evreilor, chiar dacă nu au putut fi niciodată dovediți autorii lor, despre asasinate politice judecate și dovedite având ca victime "demnitari" călăi ai românilor se știe, dar toate se situează după asasinarea Căpitanului și a Statului Major Legionar.

Toate marile "greșeli", cum impropriu le califică unii referindu-se la șirul de atentate din oct. - nov. 1938, la "răzbunarea Căpitanului" din 1939 care a costat viața întregii elite legionare și

nu numai, la "apărarea poziției Legiunii" în ian. 1941 cu prețul vieții a mii de români și legionari, toate au un singur responsabil.

Poate exista o minte cât de cât obiectivă care să nu înțeleagă acest adevăr?

Toate aceste fapte sunt arme de luptă oferite în dar dușmanilor noștri!

Toate aceste fapte sunt piatră de moară atârnată de gâtul Legiunii!

Te întrebi atunci: Pentru ce îndârjirea cu care este apărată imaginea vinovatului?

Domnilor, ce vreți să faceți, să sacrificați trecutul și viitorul Mișcării Legionare pentru a salva ceea ce în veci nu va putea fi salvat?

Faceți mai mult rău Legiunii decât dușmanii noștri declarați! Vreți să transformați frumoasa Legiune într-o cocoșată, atribuindu-i *cocoșa simistă!*

Pentru Dumnezeu din cer, analizați-vă comportamentul! Vă declarați legionari promovând imaginea celui care a distrus tot ce a avut mai bun și mai sfânt Legiunea: oameni, speranțe, credințe, nevinovăție, sacrificiu, adevăr!

Puneți-vă zi și noapte întrebarea: Ce este mai important pentru voi, soarta Legiunii sau salvarea imaginii lui Sima?

Nu vă contestă nimeni marile sacrificii ale unora sau posibilitățile altora, dar, folosite greșit, vă transformă în simpli gropari.

Prin asumarea faptelor comandate de Sima, transformați Mișcarea în ochii opiniei publice, dar, mai grav, în ochii legionarilor ce vor să vină și să devină, într-o grupare anarhistă sau, după noua denumire a anarhismului, teroristă.

Vă reamintesc: cea mai mare "demonstrație de forță" făcută de Căpitan a fost înmormântarea Moța - Marin (1937) la care zeci de mii de legionari în uniforme au defilat în cadrul cortegiului mortuar, într-o ordine și liniște desăvârșită, care a băgat în sperieți clasa politică, în frunte cu Carol al II-lea. Comparați cu demonstrațiile "spontane" organizate de Sima, în ian. 1940, în centrul Capitalei, care ce credeți că scandalu? "Vrem guvern Horia Sima!"

(continuare în pag. 3)

Nicador Zelea Codreanu

"ÎNTOARCEREA EVREILOR ÎN ROMÂNIA"

Joi 25 ian. 2007 - "România liberă"

Dacă scriam un articol în presa românească având acest titlu, imediat ar fi sărit căteii de serviciu să schelălăie pe toate tonurile, incriminând pe autor, acuzându-l de antisemitism, naționalism xenofob - în cazul meu de legionarism - care încearcă să sperie pe români cu o invazie fără precedent în istoria acestei țări.

Din fericire sau, invers, din nefericire, articolul astfel intitulat a apărut în cotidianul parizian "Le Monde" sub semnătura cuiva, iar noi vom încerca să deslușim ce trebuie să înțelegem din cuprinsul lui. Am spus mai sus "să sperie pe români" și trebuie să fac un comentariu pe această temă.

Se pun două întrebări:

1) Dacă numărul celor ce au cerut cetățenie dublă, israeliano - română, după informațiile care circulă în mediile românești responsabile, este în jur de 500.000, atunci invaziile suportate de România și de români în decursul istoriei nu își mai au egal decât tot în invazia ilegală suportată de România la începutul sec. XX, cu urmările bine cunoscute, făcută tot de evrei refugiați din Rusia, Ucraina, Galiția și din restul Europei.

Ce fel de "țară a fagăduinței" pentru alții, ce fel de "El Dorado" a fost și a redevenit România, nu știm noi, cei care trăim aici dintotdeauna, dar este un lucru absolut normal și cunoscut, de care se vorbește zilnic: orice țară, oricât de bogată, de dezvoltată, are cote limitate, bine stabilite, de imigrare, condiționate de factori economici și demografici. **Și-au pus problema autoritățile române, în legătură cu acest aspect? Negativ!**

2) Din nefericire imensa majoritate a românilor consideră ca pe un lux absolut inutil preocuparea pentru treburile cetății, abrutizați de lupta permanentă pentru supraviețuire. Singurul lucru care îi mai sperie este lipsa pâinii de pe masă, socotind că, dacă îi este asigurată, restul problemelor legate de soarta țării, de dreptate, de demnitate, sunt privilegiile bogăților sau ale politicienilor. Oare părerea lor, persoana lor, mândria lor nu contează? Ba chiar foarte mult! Minciuni nerușinate

Nu aș fi vrut să personalizez diverse aspecte, dar este revoltător felul în care este prezentat personajul principal al acestui articol: pleacă în 1965, la vârsta de 8 ani în Israel, declarând acum că bunicii săi au fost deportați din România la Auschwitz, unde au fost gazați! Este un lucru bine stabilit în istorie faptul că România nu a acceptat să predea evrei nemților pentru lagărele din Germania. Păi, d-le X, îți dai seama că nu poți fi agreeat în România cu astfel de acuzații mincinoase!

Tă plângi că ai putut să emigrezi în Israel, contra unei sume de 10.000 de dolari, și ai fost "tratat ca o marfă". Erai obligat să o faci? Nici vorbă! Puteai să îți păstrezi demnitatea, să rămâi aici și să înfrunți rigorile comunismului pe care bunicul de care îți amintești îl declara, foarte probabil, ca fiind forma cea mai avansată de orânduire socială!

Ați fugit ca acele dizgrațioase animale care simt că se scufundă corabia, iar acum reveniți declarând, indirect, că vă simțiți legat sufletește de România. Cine va crede?

Să luați spusele mele ca pe o lecție obligatorie: suntem foarte sensibili la jigniri și la minciuni, și iertători la fel ca domniile voastre.

Pentru inducerea în eroare a adversarului autorul articolului vă inventează un nume impresionant: "copiii Holocaustului".

Și noi suntem copiii unei tragedii peste care vreți să așterneti vălul tăcerii sau despre care nu vreți să știți: suntem copiii genocidului comunist și nu putem, dar nici nu vrem, să uităm acest lucru!

Cu tot creștinismul nostru, nu vrem nici să-l iertăm. Luăm modelul dvs. care nu vreți să iertați pe nimeni și nimic! Ne-ați dovedit-o de-a lungul secolelor.

Spuneți că ați plecat în anul 1965. Până în acel an au fost plecările în masă ale evreilor.

Să vă puneți o întrebare: este o coincidență faptul că genocidul celor 500.000 de deținuți politici, asasinați în închisorile comuniste sau morți din motive de detenție, a durat până în 1965?

De ce, după plecarea evreilor din România, a apărut voința politică de a se declara amnistia "dușmanilor de clasă", stopându-se genocidul anti-românesc? Teroarea a fost continuată și de comuniștii autohtoni, dar, oricum, ce fusese de omorât se omorâse deja! Le luaseră alții "caimacul".

Să comentăm cifrele

Când campania de culpabilizare a românilor ajunsese la paroxism, în anul 2004, și când persoane și grupuri de români alarmați au dezvăluit în cadrul unor întruniri publice că un număr de 500.000 de israelieni au intenția să colonizeze România cerând dublă cetățenie, "căteii de serviciu", așa cum cu îndreptățire îi numesc eu, cu accesul lor nelimitat la presa scrisă și audio-vizuală, în parte proprietatea unor "investitori strategici" mai pe față, mai pe ascuns, au lătrat demascând "antisemitismul" și taxând dezvăluirea de mai sus ca fiind "mincinoasă" sau "fantezistă".

Autorul articolului din "Le Monde" ne aduce la cunoștință, cu seninătate, că în Israel trăiesc 500.000 de evrei de origine română, "copleșiți" de nostalgia plaiurilor mioritice. Noi nu înțelegem aluzia. Constatăm o potrivire de cifre și atât.

Replica ar fi: Și ce, o să plece toți din Israel ca să vină în România? Răspunsul este afirmativ! Nu vedem de ce nu ar pleca undeva unde ar duce-o mai bine!

Care ar fi noutatea, totuși? Se încumetă cineva să facă afirmația că vor opta pentru România numai evrei "de origine română" (termen impropriu, căci nu există decât evrei de origine evreiască)?

Vom mai comenta două cifre din articolul analizat: "se numără, în prezent, în România, cca. 3.500 de întreprinderi israeliene" și "15.000 de oameni de afaceri evrei, care "au injectat" în țară două miliarde de euro".

A avea într-o țară 3.500 de întreprinderi "israeliene" înseamnă, deja, o forță economică care trebuie să ne dea de gândit serios.

O să sară iarăși "trupa de serviciu" întrebându-mă de ce nu fac caz de întreprinderile cu capital italian, german, ș.a.m.d.

Domnilor, știu că sunteți cinstiți și nevinovați. Că "nici usturoi nu ați mâncat, nici gura nu vă pute". Dați-ne voie să suflăm și-n iaurt! Italianii sau germanii, de exemplu, nu au încercat vreodată să ne descreștineze, nici să ne comunizeze, nici să ne impună norme de comportament, nici să ne impună norme de gândire, nici să ... ! Mai nou, acum ni se impune o lege prin care trebuie să acceptăm existența unui holocaust în România, indiferent de opinia noastră.

Asta ne alarmează, domnilor, căci, după cucerirea pozițiilor economice, urmează o dictatură anti-creștină și anti-națională, mai pe ascuns, mai pe față!

Se vorbește de 15.000 de oameni de afaceri. Păi, ce fac acești 15.000? Cumpără mai ieftin și vând mai scump! La asta se rezumă, în fond, "afacerile".

Diferența cine o plătește?

Românul sau, dacă vreți, cetățeanul român.

Care este aportul armatei de afaceriști la ridicarea nivelului economiei naționale?

Observ că unor companii sau mici întreprinderi care intermediară vânzări de energie electrică, de produse petroliere, de materii prime sau de produse finite li se spune, prin presă, "căpușe", dezvăluindu-se că în sedii de firmă localizate în apartamente de bloc se tranzacționează afaceri de zeci de milioane de euro, pe spinarea a multe milioane de români aduși la sapă de lemn, care, ca să supraviețuiască, trebuie să își planifice să se hrănească, pe luna de pensie, cu un litru de lapte și o pâine pe zi. Dacă s-a "lăcomit" astăzi, spre exemplu, și a consumat mai mult de atât, acest fapt îi va afecta alimentația în ultima zi de dinaintea primirii pensiei! Presupunând că o primește la timp!

Oare pe cei 15.000 de oameni de afaceri israelieni, în ce poziție îi putem clasifica?

Mânăstire într-un picior, ghici ciupercă ce-i!

Apropo de ultima cifră comentată, dl. X, ziarist la "Le Monde", ne amintește de cele două miliarde de euro "injectați" în economia românească.

La noi, când se vorbește de injecții, întotdeauna ne fuge gândul la boală, la necazuri, la neplăceri cauzate de starea de sănătate.

Dar întrebarea este: Ce se ascunde în "injecția" israeliană? Pentru că la noi, s-a întâmplat, nu de puține ori, ca o injecție, aparent tămăduitoare, să îmbolnăvească oamenii de SIDA!

Relații echitabile româno-israeliene

"Relațiile economice între Israel și România nu sunt în sens unic. Copiii holocaustului vin în România și copiii dictaturii merg în Israel să lucreze. Majoritatea în construcții."

Cu impertinență autorul declară că, de fapt, lucrurile păstrează un echilibru firesc: celor 3.500 de întreprinderi israeliene din România le corespund 0 (zero) întreprinderi românești în Israel,

iar la cei 15.000 de oameni de afaceri israelieni (care, când vor prinde cheag, își vor aduce familiile, prietenii etc.), România contrabalansează cu cei 200.000 de români care lucrează în construcții!

La vremea respectivă s-a discutat suficient, și în presă și în particular, despre bătaia de joc la adresa muncitorilor români plecați sau racolați ca muncitori calificați sau, în marea majoritate a cazurilor, ca salahori, pentru a munci în domeniul construcțiilor în Israel. Am cunoscut câțiva oameni care mi-au relatat despre condițiile de viață, ordinare, "asigurate" de angajatorii de acolo, sub limita suportabilului. Mi-au povestit că li se cereau pașapoartele ca să fie la cheremul angajatorilor, că lucrau zi-lumină pentru niște salarii mizerabile și că, de multe ori, după o lună îi dădeau afară pe motiv că fuseseră angajați fără contract legal și nu li se plăteau nici drepturile bănești. Nu știu dacă și acum, când românii se pot duce să lucreze în Apus, vor mai fi tratați în Israel ca niște gunoale.

Toate acestea în contrast cu oamenii de afaceri israelieni care umplu, până la refuz, marile hoteluri din București și din țară. "Pax romana".

Ce rost are articolul din "Le Monde"?

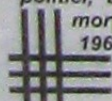
Exceptând minciunile inerente, articolul este un lanț de dezvăluiri.

În măsura în care nu s-a exagerat, avem un tablou "idilic" al primelor rezultate, oficializate de "Le Monde", cu privire la roadele ofensivei iudaice asupra României.

Nimic nu este întâmplător. Articolul vrea să atragă atenția românilor asupra puterii evreiești în România, descurajând, astfel, pe cei ce luptă pentru stăvilirea acestei invazii, vrea să ne arate că a trecut timpul când se acționa pe ascuns și, în final, să sune o goarnă pentru a-și anunța presupusa victorie și a-și chema conaționalii la praznic.

Să fie acesta, oare, praznicul îngropării românilor? Noi vă spunem că NU! Nu vom abdica niciodată de la lupta noastră pentru creștinism și pentru românism! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Nicador Zelea Codreanu

Domnule MIRCEA NICOLAU,

Îmi permit să vă inoportunez cu această scurtă scrisoare, de pe poziția unui român care a avut posibilitatea să cunoască adevărata istorie a Mișcării Legionare, și care este hotărât să nu treacă cu vederea anumite afirmații, luări de poziție sau mistificări, în legătură cu trecutul, prezentul și viitorul Mișcării.

Nu îmi pot permite - și nici nu este necesar - să încep cu argumente furnizate de hotărârile nefericite și de comportamentul "Comandantului".

Voi comenta în strictă actualitate, referindu-mă la ultimii ani și la evidențe pe care, cu tot subiectivismul dvs., nu le puteți trece cu vederea.

Am afirmat întotdeauna că încercarea dvs. (și a altora) de a amesteca cele două perioade din existența Mișcării Legionare, declarând oricui vrea să audă, că **Horia Sima a fost exponentul politicii și ideologiei lui Corneliu Zelea Codreanu, este un neadevăr, având ca unic scop justificarea folosirii numelui, organizării și numărului imens de membri și simpatizanți ai Mișcării, moșteniți în 1940.** Legiunea lui Horia Sima a fost un bastard care avea nevoie urgentă de legitimitate, de un act de naștere în care să nu scrie: "tatăl - necunoscut". Afirmația aceasta este întărită chiar de teoriile dvs. care pun pe prim-plan meritele lui Horia Sima, declarând, în particular, că fondatorul Mișcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, ar fi fost un visător, un om lipsit de simțul realității, un utopic, și că adevărata dezvoltare și evoluție pozitivă, realistă, a Mișcării, se datorează "Comandantului". Este foarte probabil că în public veți nega afirmațiile mele, dar în sinea dvs. îmi veți da dreptate.

Ca un palid exemplu: sper că nu ați uitat că, până nu demult, comemorarea zilei asasinării Căpitanului, a Nicadorilor și a Decemvirilor, în organizarea dvs. se făcea la Țigănești, în principal la mormântul lui Radu Mironovici, căci la câteva am participat și eu. Se țineau discursuri evocatoare despre personalitatea și moartea Căpitanului, lângă o cruce pe care scria "Radu Mironovici". Autobuzele treceau în viteză pe lângă crucile de la km. 30, spre mirarea și necazul celor ce ajungeau dinaintea acolo. La întoarcerea de la Țigănești, opreai și la Tâncăbești, de voie - de nevoie, pentru o scurtă slujbă religioasă pe locul unde ar fi trebuit să fiți de la început. Mai târziu, când, exasperați de acest comportament, am început să organizăm noi evenimentul respectiv, dădeai sarcină "trompetei de serviciu" să vorbească tot despre "Comandanți! Jenanți, nu ?

Am citit, în ziarul "Gândul" din 27 nov. 2006, că ați organizat comemorarea chiar la Tâncăbești. Ne bucurăm!

APEL LA RAȚIUNE DE ZIUA UNIRII (continuare din pag. 1)

Puteți să faceți vreo asemănare între doctrina legionară și comportamentul anarhist imprimat de Sima când a preluat conducerea Mișcării, așa cum a preluat-o?

Adevărata Legiune nu a vrut să facă revoluții armate, Căpitanul chiar a interzis orice fel manifestare de acest gen.

Preindeți că fără Sima Legiunea ar fi dispărut, dar toți cei care au ieșit din închisori au supraviețuit grație existenței "Comandantului"?

Focul sacru al Legiunii a trăit în țară, în sufletul zecilor de mii de legionari din închisori!

În Apus ce a supraviețuit, decât tot imaginea și opera Căpitanului? Întrebați dreapta radicală din Europa despre Sima și veți constata că este un personaj necunoscut!

A pretinde că "ceilați" să abdice de la linia Căpitanului pentru a fi la fel cu voi este pur și simplu o inversare a normalului.

Atențiune! Vă facem o precizare: dacă simismul va fi acceptat vreodată în numele trambitei democrației, Mișcarea Legionară niciodată!

Dacă noi aceștia, pe care, cu dispreț, ne numiți "mexicani", am făcut vreodată ceva care nu a corespuns doctrinei și ideologiei legionare,

De ce, totuși, m-am hotărât să vă scriu? Am vrut să subliniez, pe viu și la timpul potrivit, la ce duce acest demers al dvs.

Atribuirea unor evenimente nefericite Mișcării Legionare, la modul general, dă ocazia dușmanilor ei de moarte să ne acuze de fapte criminale, petrecute în perioada pseudo-guvernării legionare și după "biruința legionară" - oricum o victorie "la la Pyrrhos" - consemnând intrarea într-o cădere vertiginosă a percepției publice despre Mișcarea Legionară.

Am citit în ziarul "Ziua" protestul d-lui dr. Aurel Vainer, președintele Comunităților Evreiești din România. Nu voi analiza conținutul protestului decât în context. Se face referire la cei 120 de evrei asasinați în timpul "rebeliunii legionare" din ian. 1941. Știu, la fel de bine ca și dvs., că nu s-a putut dovedi niciodată că legionarii ar fi fost făptuitorii și că, mai târziu, după 1944, răzbunarea împotriva legionarilor a fost cruntă, ridicându-se la un milion de arestări și la sute de mii de asasinați, chipurile, de către comuniști, în închisori.

Când ți se poate pune însă în sarcină masacrul de la închisoarea Jilava sau asasinarea lui Iorga, Madgearu și Călinescu, de ce nu s-ar atribui, tot legionarilor, moartea celor 120 de evrei!

Pentru memoria acestor victime pe evrei nu-i interesează că era Corneliu Zelea Codreanu sau Horia Sima șeful Mișcării, și, poate, din acest punct de vedere, au dreptate. Interesul lor nu este acela de a despărți apele, d-le Mircea Nicolau, dar ar trebui să fie interesul nostru major, și, în special, al dvs.!

Cred că am vorbit destul de clar. De aceea noi, cei despre care vreți să lăsați impresia că nici nu existăm, contestăm în fața opiniei publice (și acum și în fața dvs.) încercarea sau, mai bine zis, practica de a prezenta perioada conducerii simiste ca pe o continuare a politicii Căpitanului.

Nu vom accepta niciodată ca urmările unei comportări aberante să întineze memoria Căpitanului, a nenumăraților martiri ai Legiunii, a Mișcării însăși.

În concepția Căpitanului nu puteau avea loc comportamente agresive mergând până la asasinarea evreilor. Lupta cu aceștia trebuia dată pe planul competiției în toate domeniile de activitate.

Repet, cei care i-au asasinat pe evrei, în ian. 1941, nu erau legionari, erau scursura mahalalelor și deținuți de drept comun trimiși de Eugen Cristescu, șeful Siguranței Statului, spre a compromite definitiv Legiunea, iar ocazia de a face acest lucru i-a furnizat-o Sima!

Nu putem să uităm, și trebuie să le aducem aminte întotdeauna evreilor, că este consemnată discuția cu viitorul mare rabin al Genevei, David Șafran, de la sfârșitul anului 1937, în cursul căreia Căpitanul face afirmația că, la acea dată, Mișcarea Legionară nu avea pe conștiință viața nici unui evreu. Faptul că rabinul David Șafran nu contestă afirmația în memoriile sale scrise către sfârșitul vieții, la Geneva, confirmă, în mod incontestabil, spusele Căpitanului.

Domnule Mircea Nicolau, faptul că cele mai reprobabile fapte, atribuite Mișcării Legionare, se produc după preluarea controlului Mișcării de către Horia Sima, vă pune într-o situație fără alternativă: sacrificați Mișcarea pentru Horia Sima sau vă veți hotărî să acceptați realitatea pentru salvarea acesteia?

Alegerea vă aparține!

P. S.: La înmormântarea regretatului Ioan Nelu Rusu l-ați descris ca pe un erou și ca pe un înțelept. Faptul că după 1990 a părăsit tabăra simistă, nu vă spune nimic? Ferm și cinstit, cum vă prezentați, de ce ați omis să faceți această precizare, și, mai ales, de ce nu l-ați trecut în cartea editată de dvs., „Intellectualii și Mișcarea Legionară”?

Nicador Zelea Codreanu

Unora li se pare suficient să poarte cămașa verde pentru a fi legionari. Însușirea uniforme și, în parte, a organizării și doctrinei, dar promovând imaginea unui om care nu a înțeles nimic din scopurile Mișcării Legionare, care a introdus metode de luptă și de guvernare străine de idealurile fondatorilor, nu te poate duce cu gândul decât la un plagiat nereușit.

Nu vă mai feriți de adevăr, nu mai fiți surzi și orbi la argumentele pe care vi le oferă rațiunea!

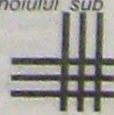
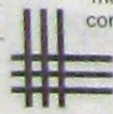
Veți da dovadă de fermitate și caracter privind adevărul și acceptându-l numai dacă veți recunoaște că vă aflați pe o poziție greșită.

Mișcarea va deveni mai puternică și mai eficientă când veți veni alături de noi - sau, dacă vreți, când vom fi împreună!

Micile orgolii trebuie să fie percepute ca un preț prea mare pentru vitalitatea Legiunii!

Adevărata Legiune vă așteaptă!

P.S. Dacă și acest apel va fi ținut ascuns membrilor formațiunilor dvs., dacă nu va fi discutat în plen, se va dovedi, încă o dată, frica de adevăr și continuarea politicii de "ascundere a gunoierului sub covor".

Zig-zag prin Capitală

Muzeul SATULUI

Sătul de stresul oraşului, de zgomot şi, mai ales, de lipsa libertăţii de mişcare datorată traiului în comun, la bloc, cel aflat în concediu este dornic să meargă pe cărările liniştite dintr-o pădure, să pescuiască sau să viziteze obiective turistice aflate în apropiere. Majoritatea turiştilor folosesc prilejul pentru a redescoperi **satul românesc, viaţa la ţară.**

Pentru cei care doresc să se informeze asupra satului românesc dintr-o anumită regiune, există **muzee etnografice** amplasate în oraşe (cu una sau două excepţii). Acestea sunt repere ale spiritului românesc, adăpostind obiecte şi documente, nu numai cu valoare etnografică, ci, mai ales, cu mare importanţă ca mărturie ale Istoriei.

Puţine ţări europene, însă, se pot mândri cu atâtea muzee etnografice în aer liber, câte există în România. Cel care le vizitează simte nevoia, apoi, să le vadă exponatele (case, obiecte de gospodărie, haine, etc.) chiar la faţa locului, "la mama lor".

Sunt preferate de turişti zonele montane şi submontane, cu satele risipite pe valea unui râu sau prin munţi, care nu duc lipsă de case, cu pereţii din bârne groase de lemn, unele protejate cu şită, şi acoperite cu şindrilă, stuf sau chiar paie, cu mori de apă cu scoc sau cu făcea, cu biserici vechi din lemn şi piatră, cu icoane strămoşeşti şi troiţe, cu grajduri de vite şi coteţe de păsări frumos amenajate, pentru a fi pe placul "locatarilor", sursa principală a unei alimentaţii sănătoase, ferite de E-uri.

Muzee etnografice în aer liber se găsesc la Focşani, Suceava, Câmpulung Moldovenesc, Timişoara, Cluj, Baia Mare, Sighetu Marmatiei, Sibiu, Tulcea, dar şi în localităţi mai mici, cum ar fi Curtişoara, Bujoreni, Bran, Goleşti, dar cel mai renumit este, fără îndoială, **Muzeul Satului din Capitală**, situat în apropierea Arcului de Triumf, pe marginea lacului Herăstrău.

Acoperind o întindere de 15 hectare, această perlă muzeistică a Bucureştiului a fost întemeiată în 1936, ca urmare firească a cercetărilor sociologice conduse de prof. **Dimitrie Gusti**, fiind, totodată, şi rodul muncii a nu mai puţin de 1163 de studenţi organizaţi în 160 de echipe, care au strâns informaţii valoroase din 99 de sate ale României.

Deschiderea acestei mari expoziţii de arhitectură şi tehnică populară a fost precedată de numeroase campanii de cercetare interdisciplinară cu caracter sociologic, întreprinse de către specialiştii, în diferite zone ale ţării, pentru a putea avea, astfel, o imagine cât mai completă asupra realităţii satului românesc.

La reconstituirea satului din incinta muzeului au participat sociologi de renume, precum legionarul **Traian Herseni**, **Mircea Vulcănescu**, **Alexandru Golopenţia** ş.a., care au furnizat baza de selecţie a obiectelor etnografice şi a monumentelor de arhitectură. Casele, acareturile, bisericile - adică, într-un cuvânt, toate construcţiile care trebuiau transferate din sate în muzeu (în unele cazuri a fost vorba despre copii fidele ale modelelor existente în sate) - sunt autentice "ţărăneşti" şi caracteristice regiunilor respective.

În discursul său din mai 1936, Dimitrie Gusti a sintetizat semnificaţia şi locul **Muzeului Satului** în cultura şi societatea românească: "Muzeul Satului este capabil să reflecte, mai mult decât orice, bogăţia şi varietatea vieţii ţăranului, ideile profunde ale stilului arhitectural ţărănesc, marea ştiinţă a adaptării la mediu şi a adaptării mediului, originalitatea în ornamentică, siguranţa

instinctivă sau reflexivă a utilizării majore a spaţiului pentru oameni, animale şi obiecte. O viaţă de sute şi, poate, de mii de ani, ne pătrunde trecând pe uliţele acestui sat ciudat, făcut din toate satele ţării. Tot ce este mai al nostru vorbeşte din el cu un glas care nu poate să nu zguduie, chiar şi pe cel mai nepăsător, pentru că este însuşi glasul trecutului anonim şi al Neamului Românesc. O adevărată şcoală de cunoaştere şi de iubire a satului şi ţăranului nostru."

Muzeul s-a ridicat în luna lui Florar a anului 1936, în numai două luni, cu participarea celor 130 de meşteri populari, alături de specialiştii, de oameni de cultură şi artă, veniţi din zonele de unde erau aduse casele, precum şi cu concursul a 1.100 de muncitori (cu diverse specializări: zidari, dulgheri, tâmplari, pictori de biserici etc.) repartizaţi în toate sectoarele aflate în construcţie. Planul **Muzeului Satului** a fost elaborat de scriitorul şi dramaturgul Victor Ion Popa, iar deschiderea oficială pentru public a avut loc în ziua de 17 mai. De atunci şi până în prezent s-au făcut numeroase alte achiziţii de monumente şi obiecte etnografice, în vederea îmbogăţirii patrimoniului acestui muzeu. Astăzi, **Muzeul Satului** cuprinde 71 ansambluri de construcţii cu 317 clădiri cu destinaţii diferite; amintim cele 42 de case de locuit înzestrate cu inventarul de unelte şi obiecte pentru desfăşurarea îndeletnicirilor casnice şi meşteşugurilor tradiţionale; nu sunt de neglijat bisericile, construcţiile anexe (magazii, hambare,

coteţe, grajduri, pătule etc.), instalaţiile tehnice populare (teascuri, mori, războaie de ţesut ş.a.), atelierele meşteşugăreşti, toate amplasate de-a lungul uliţelor acestui sat unic, străjuite de arbori şi flori. În acest sat-sinteză se poate urmări evoluţia **arhitecturii ţărăneşti din sec. al XVII-lea şi până la începutul sec. XX**, sub aspectul materialelor şi tehnicilor de construcţie, cât şi al modului de reflectare a interdependenţei dintre aspectul construcţiei, pe de o parte, şi condiţiile geografice, istorice, ocupaţionale şi sociale.

Alături de valoroasele monumente de arhitectură, patrimoniul acestui tezaur de cultură românească cuprinde colecţii organizate, reprezentând toate genurile creaţiei populare (ceramică, lemn, textile, port popular, piatră, metal, os, icoane) urmărite din perspectivă cronologică. Activităţile complexe, specific muzeale (cercetarea ştiinţifică, evidenţa centralizată a patrimoniului, valorificarea ştiinţifică şi educativă a acestuia) sunt realizate de personalul de specialitate - aprox. 40 de persoane, faţă de numai 4 în 1948 - organizat în mai multe secţii şi laboratoare.

Muzeul Satului a devenit de-a lungul existenţei sale o adevărată Agora de rememorare a fiinţei naţionale: datina, portul, cântecul şi jocul, rostirea

bogată, meşteşugurile tradiţionale, evantaiul artelor populare, folclorul, materializând sintagma poetului şi filosofului naţionalist Lucian Blaga "veşnicia s-a născut la sat" în organizarea acestui muzeu care a fost şi continuă să fie o sursă de inspiraţie, un obiectiv de studiu pentru arhitecţi şi pictori, pentru scenografi şi regizori, pentru muzicieni şi coreografi.

Fiind unul din cele mai vechi din această parte a continentului, **Muzeul Satului** a constituit un model sau a oferit sugestii şi surse de inspiraţie pentru muzee mai tinere din Europa de Est şi de Vest, şi a fost gazdă pentru numeroşi specialiştii de peste hotare. Standul cu materiale de publicitate oferă o gamă diversă de publicaţii (ghiduri, pliante, albume, afişe, cărţi poştale etc.) redactate în limbile de circulaţie internaţională (franceză, engleză, germană, spaniolă, rusă).

În ziua de 17 mai - ziua aniversară a **Muzeului Satului** - intrarea este gratuită, existând şi surprize oferite vizitatorilor, iar în perioada estivală, în zilele de duminică, pe scena Amfiteatrului "Victor Ion Popa" sunt organizate spectacole folclorice susţinute de ansambluri profesionale sau de amatori, recitaluri de muzică şi poezie, concerte de muzică clasică etc.; din doi în doi ani se organizează **festivalul internaţional de folclor "Hora"**. Totodată, se organizează expoziţii tematice de grup sau personale, expoziţii internaţionale realizate prin schimburi culturale cu diferite muzee din lume. **Muzeul satului** face parte din "Asociaţia muzeelor în aer liber europene", afiliată la UNESCO.

Satul-muzeu oferă cadrul pentru desfăşurarea periodică a demonstraţiilor susţinute de meşteri populari care dezvăluie marelui public din secretele meşteşugurilor străvechi: ţesutul, olăritul, prelucrarea lemnului, prelucrarea pieilor, a osului, metalelor etc., stimulând interesul pentru domeniul creaţiei populare. Concursurile teoretice şi practice pe teme de artă populară, spectacolele folclorice susţinute de copii şi tineret au acelaşi rol.

În cadrul muzeului se află un butic cu obiecte de artă populară, autentice, realizate de meşteri populari din diferite zone ale ţării (ceramică, ţesături, împletituri, podoabe, instrumente muzicale etc.) ce pot fi achiziţionate contra cost.

Mostră a înţelepciunii şi sensibilităţii neamului.

expresie originală a civilizaţiei străbune, **Muzeul Satului** este unul din cele mai importante obiective turistice ale capitalei şi ţării, fapt relevat de numărul mare de turişti români şi străini care-i trec pragul: de la 16.000 în anul 1953 s-a ajuns la peste 300.000 în 1986 şi 720.000 în 2006.

Atitudini

DR. AUREL VAINER VERSUS PRESA ROMÂNĂ

Am întrebat diverse persoane, să zicem "de pe stradă", cine este dr. Aurel Vainer, și nu au știut! Este bine, este rău, nu știu, dar vă spun eu celor "în defect": domnia sa este președintele "Federației Comunităților Evreiești din România", pe scurt F.C.E.R.

Îi dorim sănătate, dar ne întrebăm ce este, din punct de vedere juridic, F.C.E.R.?

Asociație, fundație, partid ca U.D.M.R.-ul? Care este statutul juridic al acestei federații?

Să zicem că este un O.N.G., dar un O.N.G. nu capătă spații în ziare pe pagini întregi și cu fotografii color la un drept la replică!

Aoleu, am uitat! Dl. Aurel Vainer este și deputat al minorității evreiești din România!

Foarte bine, dar de ce tremură ziarele când domnia sa "îtrosnește din bici"?

Mă gândeam că dacă președintele altei minorități din România se simțea jignit în numele celor păstoriti, nu se făcea un scandal public de asemenea proporții.

Mă prefac mirat ca să înțeleagă tot omul despre ce este vorba, și privesc cu nostalgie înapoi, când regretatul antecesor al d-lui dr. Vainer făcea tot ce îi stătea în puteri ca să-l desființeze pe Mihai Eminescu. De ce nu a reușit? Răspunsul este simplu și demonstrează un lucru de importanță capitală pentru români: atunci când toți românii gândesc la fel și se exprimă la fel, nici formidabila putere iudaică mondială nu poate să aibă câștig de cauză. Concluzia simplă: dacă am fi uniți, după exemplul evreilor, am fi imbatabili!

Dar să revenim la subiect, acum că mai avem unele date ale problemei în general: dl. dr. Aurel Vainer, președintele F.C.E.R., trage presa română de urechi pentru publicarea articolului "Legionarii Moța și Marin comemorați în Spania", făcând anumite precizări:

- De ce a apărut articolul pe a doua pagină?
- De ce în text se folosesc multe majuscule?
- De ce pe 15 ianuarie, când comunitatea a comemorat tragicul pogrom legionar din ian. 1941, nu s-a scris în ziarul "Ziua"?

- De ce s-a preluat comunicatul agenției "Mediafax" cuvânt cu cuvânt, fără incriminarea de cuviință?

- De ce scrie în comunicatul agenției "Mediafax" că legionarii Moța și Marin au murit ... "în Spania, în luptă cu brigăzile comuniste... împotriva amenințării bolșevice?"

- De ce comunicatul din "Ziua" face greșeala de a plasa în mod fals pe cei doi în contextul "...gestului recent al României de a condamna în mod oficial comunismul drept un sistem și o ideologie criminală?"

- De ce "Mediafax" și apoi "Ziua" preiau comunicatul cu o greșeală impardonabilă, sugerând că "Vasile Marin și Ion Moța au luptat în munți împotriva fiarei bolșevice", adică au luptat ca partizani, după 1944, creând confuzie?

D-le dr. Vainer, cu totul întâmplător avem un prieten care a lucrat cu dvs. în același institut și a rămas surprins citind articolul apărut în "Ziua" sub semnătura dvs. V-a descris ca pe o persoană inteligentă, cultă, cu simțul umorului, care nu făcea niciodată caz de originea etnică, și ne-a declarat în particular că este convins că dvs. numai ați semnat articolul, scris, probabil, de un "scrib" oarecare.

Să încercăm să dăm câteva răspunsuri la întrebările puse de "scribul" dvs. la care ați aderat prin semnătură:

- Comunicatul "Mediafax" a apărut pe pagina a II-a pentru că nu este nici editorial, nici articol și în economia ziarului acolo s-a stabilit locul pentru astfel de apariții.

- În text se folosesc multe majuscule din cauza nenorocitei de ortografii românești care nu va putea fi schimbată decât dacă veți cere acest lucru Academiei Române în numele dvs., orice este posibil!

- Articolul nostru ar fi trebuit scris fără majuscule pentru ca să vedeți cam cum ar fi trebuit să apară comunicatul "Mediafax"!

- De ce nu s-a pomenit de pogromul anti-evreiesc din ian. 1941? Aici sunt de acord cu dvs.; o omisiune regretabilă! Totuși, făcând o socoteală matematică simplă, din 1945 până în 1965, când Partidul Comunist Român, cu Securitatea, Justiția, Militia etc., au trecut în mâinile românilor, sunt 240 de luni. În fiecare lună din această perioadă au murit în închisori, pe șantiere de exterminare, din motive de defecție sau în cadrul anchetelor, cca. 2083 de români, cei mai buni români și cei mai mari politicieni, savanți, poeți, scriitori, medici, avocați, preoți, etc. Repet, pe lună, nu 120, ca în ian. 1941.

- Ziceți că sunteți român, în Parlamentul României; ar fi interesant să protestați că nu se scrie în fiecare lună despre victimele comunismului din acea perioadă, căci îmi închipui că nu faceți nici o legătură între evreii anilor respectivi și crimele respective!

Cu aritmetica de școală primară vă continui socotelile: în fiecare săptămână din perioada aceea erau uciși fără nici un temel juridic (precum, de altfel, și victimele asasinate în ian. 1941), 520 de români, și, mai departe, în fiecare zi 74 de români mureau fulgerați sau de foame, sau de frig, sau bătuți în anchete sau bătuți alurea, sau bolnavi netratați în închisori, sau, sau, sau ... Toate aceste cifre cutremurătoare nu vă sugerează nimic?

Oare de ce nu scrie ziarul "Ziua" în fiecare zi un articol cutremurător despre răzburarea "bolșevică" (da, "bolșevică" în ghilimele, d-le dr. Aurel Vainer, și ne gândim amândoi la același lucru) care a ucis 74 de români pe zi! Ar trebui să "strigăm" și noi atât de tare încât protestul dvs. să pară un susur de izvor!

- De ce s-a preluat comunicatul agenției "Mediafax" cuvânt cu cuvânt?

Păi vă propun să faceți o "anchetă de cadre" și să descoperiți sau să "demascați" cine se ascunde în spatele acestei agenții. Ce aveți cu ziarul? Aia sunt bandiții! (Îmi cer scuzele de rigoare agenției că utilizez astfel de calificative; departe de mine să gândesc despre domniile lor așa ceva: este o simplă "licență poetică" în descrierea unui scenariu!)

Ziarul dă vina pe agenție, de frică. "Oare de ce nu se supără mama?" Ziaristul de la "Ziua" sau redacția poartă pampersi!

- De ce scrie comunicatul "Mediafax" că "legionarii Moța și Marin au luptat în Spania" și, culmea culmilor mai zice că "împotriva bolșevicilor"?

Inexact, legionarii Moța și Marin au murit în America, luptând împotriva pieilor-roșii din Vestul sălbatic! Nu, în Spania anulul 1937 au luptat alături de comuniști tov. "Tismăneanu" și tov. Walter Roman, dar nu au murit pentru crezul lor politic pentru că, poate, nu se prea nimereau în tranșeele din linia întâi în momente nepotrivite.

- Ați vrea eventual să sugerați că "toată lumea este pe deplin conștientă că asocierea apariției și luptei Mișcării Legionare, de la început și până la sfârșit, nu are nimic în comun cu lupta poporului român împotriva comunismului!"

- Reproșați faptul că acest comunicat din ziarul "Ziua" apare în contextul gestului recent al României

de a condamna, în mod oficial, comunismul drept "un sistem și o ideologie criminală".

Mai întâi și mai întâi, ați omis caracterul de "ilegitim". La ce să ne gândim, că nu agreeți această specificare? Să ne gândim că sutele de mii de asasinate "din răzburare" vi se par legitime? Juridic este imposibil, iar pentru noi, ca și creștini, un păcat de moarte. Să credem că sunt alții care au justificat răzburarea prin preceptele religioase? Pare incredibil!

- Acuzați că acel comunicat "îi plasează pe cei doi, în mod fals, în contextul gestului recent ... de condamnare a comunismului".

De ce "în mod fals", d-le dr. Vainer? Scribul dvs. are așa o logică negând că această condamnare reprezintă, de fapt, o recunoaștere indirectă a luptei anticomuniste dintotdeauna a Mișcării Legionare?

- Dacă conaționalii dvs. au avut, eufemistic vorbind, proasta inspirație de a gândi că soluția rezolvării planurilor dumnealor de supremație este comunismul, aceasta nu este greșeala Mișcării Legionare. Sunt convins că aveți cunoștință de butada lui Constantin Argetoianu, care era un adversar al Mișcării, în perioada interbelică: "Nu toți evreii sunt comuniști, dar toți comuniștii sunt evreii!" Cam ce ați fi vrut? Să-i accepte poporul român pentru că erau înfrinți de dvs.?

- De ce se preia pretinsa afirmație că Ion Moța și Vasile Marin ar fi luptat în munți (se înțelege după 1944)?

Nu am citit comunicatul "Mediafax", dar dacă a scris așa, fiți convins că din "bezmeticie" și din incultură istorică. Pun pariu pe orice că în comunicatul fund. "G. Manu" nu putea să scrie așa ceva, iar dacă a făcut vreo asociere între lupta anticomunistă din munți și Mișcarea Legionară, este absolut exactă afirmația (îmi face plăcere să-l citez pe un "pretin" al dvs. - nu personal, bineînțeles): "Acestia erau legionari - deși nu toți" (cu referire la rezistența armată) - Gabriel Andreescu, joi 25 ian. 2007, ziarul "Ziua" ("după" Raportul Tismăneanu).

Ar trebui să scriu prea mult despre "dreptul la replică" al d-lui dr. Aurel Vainer și mă tem ca funcționarul însărcinat cu monitorizarea publicației noastre să nu se plictisească. Nu îmi închipui că dl. deputat și președinte îmi va face această onoare de a-l citi personal!

- Să mai comentez, oare, cum dl. dr. își amintește "cu durere și tristețe anii copilăriei și adolescenței"?

Ce anume vă amintiți?

Pe front nu ați ajuns, pentru că erați copil, și că evreii oricum erau "discriminați" nefiind lăsați să moară pe front. Poate ați apucat "munca obligatorie" care nu se poate compara cu linia întâi a frontului. Pușcărie nu ați făcut, o facultate ați absolvit (nu v-a dat nimeni afară, în mai 1952), de mâncat ați avut ce mânca (nu ați crăpat de foame, ca subsemnatul), de încălțat ați avut ce se să vă încălțați (nu ați umblat cu galoși de cauciuc umpluți cu ziare și legați cu sfoară, ca să nu-i pierdeți la fotbal, pe maidan), nu v-a dat nimeni afară din casă, din contră: dacă veneați din provincie sau nu erați mulțumiți de locuință, vi se dădeau casele "dușmanilor de clasă" arestați sau asasinați. În casa unde v-ați petrecut copilăria și adolescența, în mod sigur, nu vă trezeai, dimineața, cu apa înghețată în paharul de la capul patului, nu ați suferit sute de percheziții și interogatorii la domiciliu, cu pistolul pe masă, la ora trei noaptea; ați avut, după terminarea studiilor, serviciu în biroul Bucureștiului, nu pe șantiere, cu noroiul până la genunchi, sau la "Crăcănații-din-deal".

- De unde atâta tristețe? Pe cine vreți să păcăliți?

Ați avut rude asasinate de dictaturile de după 1938? Se poate, dar cine nu a avut?

Ați avut rude apropiate care au murit în închisorile comuniste? Nu!

(continuare în pag. 7)

Nicador Zelea Codreanu

Atitudini

TEOREMA LUI PAZVANTE

Mihail Hărdău, ministrul Educației și Cercetării: „Vreau să le dezvolt îngerul păzitor.” (din cugetările anului)

1. IMEMORIALUL PAȘĂ DIN VIDIN

Un balcanism regândit în noul său context integrat s-ar părea că ține de o alchimie care se impune de la sine, câtă vreme, în noua Europă care ne include, redescoperim, printre atâtea revelații serializate, un reper vechi și nou: un **Pazvante imemorial, refocalizat**, revendicând, în chip legitim, schimbarea de imagine ce i se cuvine.

Efigia sa retro, cu profil de pirat terestru, transdunărean, desuet și handicapat de anopsie, ni se va putea desfășura de acum, în imaginarul său nou, mai exact, mai verosimil și mai strict istoricește, de recuperat între alți parametri ai stării de fapt.

Până acum, strategic cuprins în aura celui mai emblematic balcanism, ne-am obișnuit să-l considerăm etalonul stereotip și curent al anacronismului.

Duhul anarhicului pașă de la Dii nu e însă departe de a fi mai actual în zilele noastre ca oricând.

Mercenar debusolat și rebel, vasal instabil și violent, înrobite de înavuțire și sclav al propriului său interes, îndreptat contra sistemului însuși care l-a produs, traseul lui, în veac, ar putea fi una din pildele cele mai recurente ale intraistoriei noastre perene.

Etimologic vorbind, „pazvan” înseamnă, în limba turcă, „paznic”, „gardian”.

Apărut imprevizibil și fulgurant, pe când apunea „leirea sutei optsprezece”, neofitul islamizat, renegat și turcit din interese de alibi, pașă Osman Pazvantoglu s-a dovedit a fi mai mult „străjerul” personaliei lui parveniri și (precum îl arată și numele) un fel de „angelus custodius” al propriilor sale chiverniseli, funcționând cu un instinct arivist de o fabuloasă promptitudine.

De curând trecut la legea turcească, din întemeiate motive de afaceri, intempestivul Pazvante s-a remarcat instantaneu prin expediții locale de jaf și prădăciuni redutabile, precum și, pe o arie destul de extinsă, în războaiele intraotomane în care și-a pierdut un ochi, dar care i-au adus și celebritatea, pe lângă nemuritorul handicap, cățănindu-l pașă la raiaua din Vidin, de unde controla perfect un întreg pașalâc, afișând în mod constant atitudini și îndrăzneții destul de vinovate față de Înalta Poartă, aflată, pe atunci, în pragul decadenței.

Cam de pe la 1801, deci de la începutul sec. XIX, datează isprava care a rămas în memoria colectivă drept imponderabilă vreme a lui **Pazvante Chioru**.

În acel răstimp, Osman Pazvantoglu, vlah autentic, aromân de pe valea Timocului, ținut dinspre malul drept dunărean, la sud de Calafat, atacă Craiova și se lansează într-o expediție devastatoare, prădând întinse teritorii românești, până spre sudul Moldovei.

Și, ca o înclinare a comportamentului său, contradictoriu și versatil, după incursiunile de jaf, recent turcitul pașă venetic nu s-a sfîșit și n-a părăsit țara până n-a obținut de la domnitorul fanariot Constantin Ipsilanti aprobarea de a-și lua un Vlădică potrivit, să-l ducă la Vidin, pentru uzul ad-hoc al credincioșilor ex-de-o lege cu el, din statul timocean adânc preocupat de mântuirea sufletelor lor.

Ce și-o fi zis? Asemeni, pasămite, unui înalt demnitar din învățământul de azi: „Vreau să le dezvolt îngerul păzitor.”

2. MORBUL PAZVANTOGEN SAU TRĂDAREA DIN SISTEM

Modelul Pazvante nu va funcționa, așadar, prin absorbție într-un timp imemorial, ci prospectiv, prin neîncetata actualitate a acestui pașă conflictiv și autonom în exces, acționând într-un automatism al trădării din sistem și sfârșind prin a fi atât renegat între ai săi, cât și inoportun în același timp față de Înalta Poartă, din ordinele căreia a fost, în cele din urmă, otrăvit de medicul său evreu.

Instinctul autofag ori vocația renegării îl motivase, poate, pe creștinul timocean să-și extragă o

neașteptată prosperitate din chiar agresarea fraților de-o lege și de-un neam cu el.

Și, în măsura în care paradigma lui se reactualizează interactiv, nu arareori, între noi, cei de azi, suntem din ce în ce mai tentați să renunțăm la a-l invoca doar prin acea zicere, nu lipsită de pitoresc, care-l suspendă, inutil, nesemnificativ și incert, într-o vreme a lui **Pazvante Chioru**.

Pazvante, dimpotrivă, e inseriat, mai funcțional ca oricând, într-un șir diacronic de mostre de comportament renegat, care se găsește, obositor de recurent, în istoria noastră de ieri și de azi.

Cine a trădat cetatea Genuclă? Un dac de-al ei.

Cine l-a trădat pe Horia? Un pădurar de-al lui.

Cine l-a trădat pe Ion Vodă cel Cumplit? Boierii lui.

Cine l-a trădat pe Tudor? Pandurii lui.

Cine a devastat Craiova? Un aromân timocean.

Care au fost cozile de topor, sub comuniști și acum? Românii dintre noi.

Numitorul comun? Morbul pazvantogen.

BALCANIZĂRI

Evropei dând bacșiș de o carboavă mezatu-acestei țări agonizante mucenicită-n duh de la Levant e nici cât te miri ce zăriște firavă

acestei țări pe scenele turnante prădate-ntr-o ană și-o caiafă aceleași slugi străvechi cu-aceeași snoavă Înalte Porți înclină-se galante

prin sferile politicii bufante cu poale-n brâu răvașe de otravă multiplu abracadabrant un fante

și noul pașă în salvări de slavă ne-ar vrea-n serai c-o Românie gravă la căma căreia stă chior Pazvante.

Cristiana Hăncu

De unde este deductibilă, în sfârșit, și teorema lui **Pazvante**.

Quod erat demonstrandum: trădarea din sistem e la noi o boală endemică îngrijorătoare, ale cărei ravagii pot fi urmărite diacronic și progresiv și împotriva căreia nu s-a aflat, până acum, antidot sau vaccin.

Cine a propus în demers continuu, cinic și perseverent, abolirea însemnelor identității noastre etnice și spirituale din instituții și școli? Evident un om din sistem. (Și fără nici un fel de constrângere din perspectiva circumstanțelor prohibitive ale integrării).

Cine a propus să fie interzis ancestralul ritual al transhumanței românești, fără ca aceasta să fi dispărut pe undeva, din aria europeană, în care recent ne-am integrat? Evident, tot un om din sistem. Cu noi, dintre noi, pentru noi.

Cine a avut, în fine, extravaganța de a săraci, din interior, bugetul, și așa sărac, al învățământului? În mod evident, ministrul din ministerul de resort.

Teorema lui Pazvante se aplică, deci, prioritar, în domeniul care e, poate, cel mai nevralgic și deficitar al societății de azi, învățământul românesc mediocru, anacronic, sărac și corupt, în mod continuu trădat și minat din interior, agresat de **morbul pazvantogen**.

Ar fi în continuare de detaliat, deci, care sunt racile ultimelor pazvanterii întreprinse în domeniul amintit.

3. FEUDA LUI PAZVANTE ȘI HARABAU LUI HĂRDĂU

„O mie de țechini primești?”

„O, pașă, cât de darnic ești!”

Care să fie, așadar, posibila asemănare a unui demnitar actual cu străjerul aromân osmanizat, cu vlahul cel lepădat de lege, ori cu imemorialul Pazvante, imuabil și atemporal, cel invocat atât de recurent? Evident, ea stă doar în comportamentul modelator, sursă de trădare în sistem și iremediabil anacronism. Și cu diferența că Pazvante-Pașă își trăda doar originea, nu și propriul pașalâc, dobândit cu greu, „preznestrovia” unde se chivernise cu spor.

Echidistantă între Coțcarul Moș Nechifor și mai sudicul Pazvante, se află **harabaua lui Hărdău**, cel investit cu o nouă și balcanică autoritate absolută în feuda sa pazvantiformă. Într-o proverbială povestire a sa, Creangă expune în mod explicit diferența dintre căraușie și harabagie. În ultima dintre meserii intervine componenta umană, harabagiul având de-a face numai cu persoane. În cazul nostru – elevii transportabili.

„Vreau să le dezvolt îngerul păzitor” – afirmase excelența sa, „fan al motorizării”, dl. Mihail Hărdău. Drept care, mai prompt ca năpraznicul pașă, a dat un tun de 15 milioane de euro în bugetul și așa sărac al educației, cumpărând 500 de microbuze la prețuri inimaginabile. În acest fără precedent „jaf la școlari”, așa cum titrau zărele, la sfârșitul lunii precedente, a reieșit că planul nemaiauzit de drenare a banului public nici măcar nu a fost bine întocmit, iar achiziția mașinilor, în urma plății exorbitante, a reprezentat cea mai proastă afacere care s-ar fi putut proiecta.

De multe ori noile microbuze au fost lipsite de șoferii neprevăzuți în organigrame, rămânând, cel mai frecvent, împotmolite în noroiul rural căruia îi fuseseră destinate în planul genial conceput de harabagiul Hărdău. De pildă, dacă pentru un Fiat Panorama prețul corect este de 17.244 de euro, ministrul a cumpărat același vehicul pentru uz școlar cu 26.000 de euro.

Un calcul simplu, în care nu știm cum s-a implicat ministrul, probează drenarea din buzunarele contribuabililor - și nu în ultimul rând ale elevilor - a unei sume de 2 milioane de euro. Rezultă o gaură cuprinsă între aprox. 5000 și 8000 de euro per vehicul, sumă care nu poate fi justificată, și afacere derulată nestingerit pe bani publici. În plus, pentru anul în curs se preconizează achiziționarea altor 800 de mijloace de transport destinate tot nevoilor școlare.

Procesul de modernizare și dotare a acestor instituții de învățământ se desfășoară din plin și tot atât de entuziast contrazis de realitatea din satele și comunele țării, în unele cazuri autoritățile locale interzicând folosirea acelor mijloace de transport până la refacerea drumurilor.

După cum un celebru precedent fusese, mai demult, achiziționarea airbus-urilor de către Petre Roman, algoritmul corupției continuă, pe aceeași lungime de undă, modelul mai apropiat de actualitate al acestei afaceri fiind achiziția de Dacia Logan, inițiativă a ministrului Vasile Blaga de la Ministerul Administrației și Internelor.

Istoria, după cum se vede, nu știe decât să se repete în parametrii acestor recente „pazvanterii”.

Ea este „în perpetuă schimbare” doar în manualele „de istorie integrată”, în care toată desfășurarea ei, din Antichitate și până în prezent, este îndesată cu furca în clasele a IX-a și a X-a. Istorie universală nu mai există, ci istorie integrată în care, de pildă, Renatei Weber i se acordă mai mult spațiu decât Brătilenilor, dar ministrul este de părere că „suntem în reformă, iar aceasta înseamnă perfecționare.” Desigur, o perfecționare în sistem via **Pazvante**.

Cristiana Hăncu

Tesla prostănacului

Ne aflăm într-o situație aberantă, asemănătoare celei din perioada interbelică. Atunci, seniorii partidelor politice - aflați la putere sau în opoziție - și-au pierdut percepția socială și au ajuns efectiv în conflict cu interesele națiunii. Ei își aranjau alternanța la guvernare pentru a-și spori averile prin furturi pe seama statului. Pentru ei nu exista generația tânără și tensiunile se acumula. Statul însuși era văzut ca un dușman al națiunii prin politica fiscală aberantă și prin cedarea Transilvaniei și a Basarabiei, fără nici un glonț. Așa se explică de ce au ajuns legionarii la putere după asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, fenomen pe care mulți nu-l pricep nici azi.

Sigur că realitatea istorică externă este alta astăzi, dar românii trăiesc tot mai prost. Contrar statisticilor optimiste, numărul somerilor este alarmant. Munca la negru a devenit endemică în România. Milioane de români se umilesc prin Occident pentru a-și întreține copiii. Acesta este fundalul social. În

Parlament, aleșii refuză să voteze legea privind funcționarea Agenției Naționale pentru Integritate, chiar dacă este o cerință europeană. Politicienii vor să li se controleze averile numai cu acordul lor. Adică niciodată.

Întreba un ziarist: "Sunt prea mulți ofițeri de servicii secrete?" Și răspunde cu măreție Mircea Geoană: "Nu știm câți suntem, în primul rând!" Așa este, cum să te descurci cu atâția tâmplari? Dar dacă tot ți-ai dat cu tesla de-atâtea ori, cum îți mai faci iluzii că-l vei bate pe teslarul Băsescu? De departe, dinspre Pipera, buciună Sfântu Gheorghe Păinea-lui-Dumnezeu... "Băă, uite, bă, ce scrie în Constituție!" Și începe să citească de jurai că așa scrie acolo: "Președintele României trebuie să primească la Cotroceni pe Nadia Comăneci, să se întrețină cu Ilie Năstase și să facă fotografii cu Ion Țiriac și cu autoarea lui Harry Potter. Să ne lase pe noi în pace să furăm. Așa trebuie să facă, bă, președintele României." Este cea mai simplă și mai directă caracterizare a momentului politic absurd prin care trece țara noastră acum.

În concluzie, eu, alegătorul turmentat, nu-i cer premierului să-l iubească pe președinte și nici invers. Vreau însă ca el să nu mă lăse să comunicare fiindcă ei trebuie să apere interesele naționale. Este normal ca șeful Guvernului să-l informeze pe președinte și

invers, să formeze echipă împreună. Altfel, nu au ce căuta acolo.

Ungureanu, un paratrăsnet

Și mai vine un moment crucial pentru Alianța NU. Doi berbeci filmează într-o bază militară americană din Irak și au fost arestați. Pe bună dreptate! Și se întorc berbecii cu grade de colonei, cu doctorate luate în științele comunicării, cu un limbaj adecvat, de tâmplar sau de electrician: "am suferit o traumă psihică", "nu am vizat postura de vedetă", "rindeaua se deplasează longitudinal, da?", "fără întrebări aiurea, da?", "convingerea mea intimă este că toate acestea coroborate...". Mă băieți mă, cine v-a învățat, mă, să țineti ciocanul de lipit în mână? Mai răsfirați, mă, mai răsfirați, ce dracu! Să nu puteți voi interpreta nici măcar scena tâmplarului cu rindea, cu robang, cu fătuțor și cuțitoaie? Nu se poate! Efectul era previzibil. Că să nu creadă lumea că este glugă de cocenii, Călin îi cere prin telefon demisia lui Mihai Răzvan Ungureanu și el acceptă.

Sigur că aș fi preferat să văd că Ungureanu își dă demisia atunci când Călin l-a forțat să încalce testamentul lui Emanoil Gojdu de dragul Budapestei. Nici nu a respirat atunci și a semnat.

S-a supărat Putin!

Încă mai există indivizi în administrația noastră, care consideră că trebuie neglijat procesul de acordare a cetățeniei românilor din Basarabia și din nordul Bucovinei. Vedem cu stupoare că unii patroni aduc în țară chinezi sau afgani care să muncească pentru ei. Bulgaria a acordat automat cetățenia bulgară tuturor găgăuzilor din Basarabia, fără nici o întârziere. Noi punem birocrația pe Prut, alături de noua cortină de fier și de stupizenia lui Vladimir Voronin care se teme să nu rămână singur în țărișoara lui, Republica Molotov.

Oficialii europeni au avertizat că recentele legi adoptate de autoritățile de la Kremlin limitează dezvoltarea democrației și a societății civile. Ca răspuns, Vladimir Putin a acuzat Curtea Europeană a Drepturilor Omului că, în spatele deciziilor acesteia, stau "interesele politice". Drept exemplu, Putin a adus cazul grupului Ilașcu, în care, potrivit lui, Rusia nu a fost implicată. "Decizia CEDO a fost una pur politică și care a discreditat sistemul judiciar internațional". **Ilașcu este primul român care a învins Rusia la CEDO.** Chiar dacă Moscova nu respectă decizia Curții, se vede acum în toată lumea cine este agresorul de pe Nistru. Amintim că în urma

hotărârii CEDO din 8 iulie 2004, Rusia trebuia să-i elibereze pe membrii grupului Ilașcu, deținuți în Transnistria, imediat și necondiționat. Decizia, care urma să fie executată într-un termen de trei luni, nu a fost îndeplinită nici până în ziua de azi. Și atunci, de ce trebuie să ne mai temem că se supără Putin? Plătim oricum cel mai scump gaz din Europa din cauza băieților deștepți de la București. Pe care, de asemenea, nu trebuie să-i atingem c-o floare!

Sicriu tip UE

Cu asemenea indivizi la guvernare, vom avea justificări pentru tot felul de năzdrăvănii pe seama Uniunii Europene. Așa vrea UE!

Vrei să pleci cu oile la munte sau în Delta Dunării? Nu se poate. De ce? Așa vrea UE! Vrei să duci vaca la pășune peste Dunăre? Da, dar cu bacul, n-o lași să plece singură. Numai că în Lunca Dunării vacile circulă libere, porcii - la fel. De mii de ani. Vrei să faci țuică numai pentru tine? Da, dar te costă accizele mai mult decât marfa, mai mult decât munca și toate materialele folosite. De ce? Așa vrea UE! Bieții țărani sunt fugăriți prin OBOR de jandarmi fiindcă ei, aleșii noștri, se gândesc la sănătatea noastră și ne îndeamnă să mâncăm ouă cu gălbenuș transparent și lapte bine degresat. De ce? Așa vrea UE... Sicriu! Nu se mai face așa! Nuuu! Trebuie sicriu tip UE! Mortul să stea la capelă! La dați banul aici la băieții din mafia cimitirelor și de la pompele funebre, de la hipermarketuri!

Un fariseism comunist, de tip nou, se reinstalează la noi, cu justificare legală de la Bruxelles. Foarte mulți români nu vor mai vrea o asemenea Europă unită în detrimentul lor.

Vioarel Patrichi

DR. AUREL VEINER VERSUS PRESA ROMÂNĂ (continuare din pag. 5)

Dacă dvs. aveți dreptul la "sentimente de tristețe", noi, aceștia, pe care, probabil, îi disprețuiți, ce ar trebui să facem? Să ieșim în locurile publice și să ne urlăm durerea, precum animalele înjunghiate?

- Vă citez din nou: "este regretabil că cititorul neavizat ... știe foarte puțin despre esența Mișcării Legionare, care a folosit asasinatul politic drept mijloc de îndepărtare a adversarilor politici".

De ce se știe foarte puțin? Cine a decretat și a urmărit "silentium stampa" asupra Mișcării Legionare?

Dați-l afară pe "scrib", căci fiecare cuvânt scris se întoarce ca un bumerang împotriva dvs. Vorba aceea: "două vorbe, trei prostii!"

Păi dacă legionarii își "asasinau adversarii politici", cum explicați asasinarea unor evrei în timpul "rebeliunii" care nu aveau nici în clin, nici în mănecă cu politica? Îi trimiteți pe cititor cu gândul că nu legionarii au asasinat pe acei evrei! Aici aveți dreptate!

Nu mă îndoiesc că la nivelul culturii dvs. cunoașteți realitatea. Tot la nivelul acestei culturi sunteți convins că politica și practica lui Horia Sima nu avea nimic comun în fond cu ceea ce a vrut Corneliu Zelea Codreanu și în special cu politica în legătură cu minoritatea evreiască din România!

Repet până se va înțelege: **CORNELIU ZELEA CODREANU** nu a gândit că lupta românilor

pentru supraviețuire economică și socială, în perioada marii ofensive iudaice de după înfrățirea României reintregite, se poate duce prin asasinare! Cine susține în continuare așa ceva, minte cu nerușinare sau, pur și simplu, este intoxicat cu "istorie" comunistă. Pentru **CORNELIU ZELEA CODREANU** soluția era ridicarea românilor la nivelul concurenței ce li se făcea!

Știu că sunteți interesat, că pe aceasta se bazează campania dvs. permanentă de condamnare a Mișcării Legionare, și anume atribuindu-i faptele de după 1939, făcând un "melange" cu "sferto-guvernarea" simistă.

Știți prea bine că este o denaturare grosolană a adevărului istoric.

Altă "perla", d-le dr., vă citez: "Ziua" îl numește pe Corneliu Zelea Codreanu și pe Horia Sima "figuri emblematice ale Mișcării Legionare" - "acest lucru jignește și îndurerează profund memoria evreilor". Ca să nu fie o gogomanie afirmația de mai sus, ar trebui să gândiți că Mișcarea Legionară = percepția românilor. Aici cred că exagerați puțin, d-le dr., cu toate că mă bucură că în subconștientul dvs. acceptați acest lucru. Dar atenție: ziarul îi declară ca fiind figuri emblematice ale unei mișcări politice, ceea ce numai pe noi, legionarii, ar putea "să ne jignească sau să ne îndurereze".

Să mă opresc? Da, mă opresc.

Știu că mi-am făcut, în persoana dvs. un dușman

de moarte, dar problema este veche și întotdeauna îmi voi trata dușmanii cu aceeași "afecțiune"! Am totuși disponibilitatea sufletească de a vă da un sfat gratuit: concediați-l pe "scrib"! V-a făcut de răș!

De fapt, chestia cu concediatul îmi aduce în memorie amintiri dureroase, când eram și eu concediat pentru că aparțineam familiei și umblam ca un câine hâmesit de la o poartă la alta să mă pot angaja! Nu ca funcționar, nu, ca salahor, hamal în moară, la descărcat vagoane noaptea în Obor, la cărat borduri de trotuar la "Drumuri și poduri", borduri de 60 - 70 kg, pe când aveam 13 - 14 ani!

Deci, nu-l concediați pe "scrib"! Trimiteți-l la "munca de jos"! Parcă vă sună familiar!

De fapt, "mica" mea epistolă ar trebui să fie un drept la replică tot la ziarul "Ziua". Nu îl trimit pentru că sunt convins că dacă îl publică, și-au semnat actul de deces.

"Cumpărați ziarul și îl ardeți în piața publică!" Nu ar fi prima ardere de tot a unor tipăriți, după 1990.

Dacă ați promova "democrația", deci egalitatea de drepturi și șanse, ați "obliga" pe cei de la "Ziua" să publice replica la replică!

Oricum, când mai aveți ceva de publicat despre Mișcarea Legionară, angajați-mă pe mine! Sunt "doxă" în problemă! Nu vă voi face de răș!

Cu tot respectul cuvenit,

Nicador Zelea Codreanu

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (X)

(continuare din numărul trecut)

DINCOLO DE FORME

"A face Legiunea nu înseamnă a-i face uniformă, nasturi etc. Nu înseamnă a-i elabora sistemul de organizare. Nu înseamnă nici măcar a-i formula legislația, normele de conducere, înșirând logic textele pe hârtie. După cum a crea un om nu înseamnă a-i face hainele, nici a-i fixa principiile de conduită și nici a-i stabili programul de acțiune.

O mișcare nu înseamnă nici statut, nici program, nici doctrină. Acestea pot fi legislația mișcării, pot defini scopul ei, sistemul de organizare, mijloacele de acțiune etc., dar nu însăși mișcarea.

Acestea sunt adevăruri pe care oamenii, chiar cei de știință, le confundă.

A crea numai „statut”, „program” etc., și a crede că ai făcut „mișcare”, este ca și cum voind să faci un om, i-ai face numai hainele.

A crea o mișcare înseamnă în primul rând, a crea, a da naștere unei stări de spirit, care nu-și are sediul în rațiune, ci în sufletul mulțimii. Aceasta constituie esențialul în Mișcarea Legionară. (...)

N-aș vrea să se interpreteze vreodată greșit, spunându-se: << Eu nu sunt legionar de aceștia în uniformă, eu sunt legionar în spirit. >> Aceasta nu se poate.

Pe acest fundament sufletesc se creează doctrină, program, statut, uniformă, acțiune, toate deopotrivă, nu ca elemente accesorii, ci ca elemente care fixează conținutul spiritual al mișcării, dându-i o formă unitară, îl mențin în conștiința oamenilor și îl poartă spre împlinire și biruință.

Mișcarea Legionară înseamnă toate la un loc. (pg. 259 – 260)

MIȘCĂRILE NAȚIONALE ȘI DICTATURA

"De câte ori se vorbește despre o mișcare națională, sistematic i se pune în sarcină faptul conducerii spre un regim de dictatură.

Nu vreau să fac în acest capitol critica dictaturii, ci voiesc să arăt că mișcările din Europa: „fascismul”, „național-socialismul” și „Mișcarea Legionară” etc. nu sunt nici dictaturi, după cum nu sunt nici democrații.

Cei care ne combat, strigând: „Jos dictatura fascistă!”, „Luptați împotriva dictaturii! Feriți-vă de dictatură!”, nu lovesc în noi. Împușcă alături sau cel mult pot lovi în faimoasa „dictatură a proletariatului”.

Dictatura presupune: voința unui singur om, impusă cu forța voinței celorlalți oameni dintr-un stat. Deci două voințe: a dictatorului sau a unui grup, de o parte și a poporului, de alta.

Când această voință se impune prin silnicie și cruzime, atunci dictatura este tiranie.

Când însă o națiune în entuziasm indescrisibil și în majoritate de 98%, națiune de 60 de milioane sau de 40 de milioane de suflete, aprobă, aplaudă în delir măsurile șefului, însemnează că între voința șefului și voința poporului este un desăvârșit acord. Mai mult, ele se suprapun așa de perfect, încât nici nu mai există două. Există una singură: a națiunii, a cărei expresie este șeful. Între voința națiunii și voința șefului nu există decât un singur raport: raport de exprimare. (...)

Și apoi cu forța, cu silnicia, cu teroarea, poți să scoți voturi și chiar majorități; vei scoate

plânsete, vei scoate suspine, dar nu s-a pomenit și nici nu se va pomeni să poți scoate entuziasm și delir. Nici la nația cea mai imbecilă din lume.

Mișcarea națională, neavând deci caracterul regimurilor dictatoriale, ne întrebăm: ce este atunci?

Este democrație? **Nu este nici democrație.** Pentru că șeful nu este ales de mulțime. Democrația are la bază sistemul eligibilității. Aici nici un șef nu este ales prin vot. Șeful este consimțit.

Dacă nu-i dictatură și nici democrație, atunci ce este?

Este o formă nouă de conducere a statelor. Neîntâlnită până acum. Nu știu ce denumire va căpăta, dar este o formă nouă.

Cred că are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conștiință națională, care, mai devreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului național.

Este o stare de lumină interioară. Acea ce odinioară era zăcământ instinctiv al neamului, în aceste momente se reflectează în conștiințe, creând o stare de unanimă iluminare, întâlnită numai în marile experiențe religioase. Această stare, pe drept s-ar putea numi o stare de ecumenicitate națională.

Un popor în întregimea lui ajunge la conștiința de sine, la conștiința rostului său și a destinului său în lume. (...)

În acest caz șeful nu mai este un „stăpân”, un „dictator” care face „ce vrea”, care conduce după „bunul plac”. El este expresia acelei stări de spirit nevăzute. Simbolul acestei stări de conștiință. El nu mai face „ce vrea”. El face „ce trebuie”. **Și este condus nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de interesele națiunii eterne** la a căror conștiință au ajuns popoarele. În cadrul acestor interese și numai în cadrul lor își află maximum de satisfacție normală și interesele personale și cele colective.” (pg. 260 – 262)

PRIMELE ÎNCEPUTURI DE ORGANIZARE

„Orice mișcare, dacă voim să nu rămână un haos trebuie turnată în forme de organizare.

Întreg sistemul de organizare legionar se bazează pe ideea de „cuib”. Adică, un grup, variind între 3-13 oameni, sub comanda unui șef. La noi nu există „membri”, indivizi separați. Există numai cuib. Individul este încadrat în cuib. Organizația legionară nu este formată dintr-un număr de membri, ci dintr-un număr de cuiburi. Sistemul n-a variat prea mult în esența lui de la început și până astăzi. Totuși a avut și completări necesare, pentru că o organizație trebuie să țină seama de realitate. Este ca un copil care se dezvoltă neconținut. Și trebuie neconținut să i se ajusteze haina, în măsura dezvoltării.

Greșit procedează acei care, imaginându-și cum va trebui să fie organizația în faza ei ultimă de dezvoltare, îi croiesc de la început o haină, pe care ea nu o va putea bine întrebuința decât într-un anumit stadiu de dezvoltare. După cum greșit procedează acei care fac o haină mică la început și nemiștinând seamă de dezvoltarea mișcării, o forțează să se chinuiască în forme care nu mai corespund.

Nu voi insista prea mult aici asupra cuibului, deoarece am tratat pe larg problema în „Cărticica Șefului de Cuib”.

Ce m-a condus însă să aleg acest sistem?

În primul rând, nevoia. (...)

În momentul înființării Legiunii nu exista nici un curent popular pentru noi. Ci numai oameni răzleți, izolați, răspândiți prin sate și orașe.

Eu nu puteam să încep cu înființare de comitete județene. Pentru că nu aveam oameni. Nici nu puteam lua un om să-l pun șeful unui județ. Dacă el nu are decât putere de a fi șeful numai al unui sâtișor, va fi incapabil să organizeze un județ.

Șeful unei mișcări trebuie să țină seama de cea mai mare strictețe de realitate. Or, singura mea realitate era „omul singur”. Un biet țărăn sărac care plânge într-un sat, un nenorocit muncitor bolnav, un intelectual dezrădăcinat.

Și atunci, **fiecăruia dintre aceștia i-am dat posibilitatea de a aduna în jurul lui un grup, după puteri, al cărui șef devenea. Cuibul cu șeful lui.**

Nu-l numeam eu șef de cuib. Puterile lui îl numeau, îl ridicau: **nu devenea șef dacă „voiam” eu, ci dacă el putea aduna, convinge și conduce un grup.** Cu timpul am ajuns, spre deosebire de celelalte organizații (nude adesea se fac șefi pe baza cadourilor) să am un șir de mici comandanți, nu „făcuți”, ci „născuți”, zăcând în ei calități de conducător. De aceea, un șef de cuib legionar este o realitate pe care te poți sprijini. Rețeaua acestor șefi de cuib formează scheletul întregii Mișcări Legionare. Stălpul organizației legionare este șeful de cuib. Când se înmulțesc aceste cuiburi se grupează sub comandă: pe comune, plăși, județe, provincii.

Cum mi-am făcut pe ceilalți șefi? Nu am numit: șeful satului, plășii, județului. Le-am spus:

– Cuceriiți, organizați. Și cât veți putea organiza, peste atât se va întinde șefia voastră.

Eu în consfăteam în situațiile în care puterea, calitățile și aptitudinile lor îl ridicau. (pg. 262 – 263)

(continuare în numărul viitor)

ÎN 1919, ÎN BUDAPESTA LUI BELLA KHUN

Am mai avut ocazia să scriu că, la 17 ani de la dispariția cenzurii, din păcate, istoricii noștri nu abordează temele considerate "tabu" în perioada comunistă.

Exceptând paginile prestigiosului și onestului istoric și cercetător Gheorghe Buzatu și cartea colectivă coordonată de acesta, "O radiografie a dreptei românești", nu s-a scris încă o istorie *veridică* a Mișcării Legionare; în schimb, au făcut-o cu succes câțiva cercetători străini!

O lucrare despre România în cel de-al doilea război mondial, pe frontul de răsărit, a realizat-o - însă în exil, acum cinci decenii - gen. Platon Chimoagă. Despre calvarul prizonierilor români în U.R.S.S., despre zecile sau chiar sutele de cimitire și monumente aflate (și distruse) în Ucraina, Rusia și Basarabia, despre prăbușirea frontului de la Iași - Cetatea Albă în aug. 1944 a scris un istoric german, Klaus Schonherr, în cartea "Luptele Wehrmachtului în România - 1944".

Despre luptele dintre Armata Română și armata ungară *bolșevizată* din 1919 s-a scris o singură lucrare, apărută acum șapte decenii, sub semnătura reputatului istoric Gh. Brătianu, mort în închisoarea de la Sighet, în 1953, și care nu a fost reeditată nici până în prezent.

Săptămâna trecută, doi tineri, din Pitești și din București, ne-au solicitat să scriem un articol despre ce s-a întâmplat în țara vecină, Ungaria, la numai cinci luni de la încheierea primului război mondial. Dăm curs solicitării tinerilor, cu regretul de a nu avea posibilitatea, din lipsa spațiului, de a face o prezentare mai amplă:

Nu este nici un secret că guvernul sovietic de la Moscova a susținut fătis, atât material cât și moral, regimul comunist proaspăt instaurat în martie 1919 la Budapesta, sub conducerea lui Christian Bella Khun.

După câteva succese militare împotriva statului nou format, Cehoslovacia, și după înăbușirea contrarevoluției încercată în capitala Ungariei, moralul trupelor roșii maghiare a devenit tot mai ridicat, ceea ce le-a determinat pe acestea să devină din ce în ce mai agresive față de România. Guvernul comunist, pentru a-și asigura consolidarea și mărirea prestigiului în afară, avea nevoie de succese militare contra României.

Nu mai puțin de opt divizii, însumând peste 100.000 de combatanți, înzestrate cu un bun material de infanterie, cuprinzând și un număr suficient de unități de artilerie grea (cca. 90 de baterii, cu un total de 327 guri de foc), au fost amplasate pe noua linie de demarcație dintre România și Ungaria (graniță ce va fi ratificată, ulterior, prin Tratatul de la Trianon). În dimineața zilei de 20 iulie 1919, *UNGURII ÎNCEP OFENSIVA* și, datorită forțelor superioare, reușesc să înainteze, ocupând câteva localități, în ciuda apărării îndârjite a trupelor române.

Succesul atacurilor a fost însă de scurtă durată. Chiar în ziua următoare, 21 iulie, Armata Română a pornit un contraatac devastator.

Sub conducerea gen. TRAIAN MOȘOIU, în numai 4 zile de la începerea ostilităților, trupele române au reușit să-și asigure succesul final.

Cele mai aprige lupte s-au dat la Szolnok, unde armata română a capturat mii de prizonieri și o mare cantitate de armament. A fost începutul dezastrului pentru *armata roșie maghiară*, dar și o lovitură dată ideologiei leniniste care plănuise declanșarea *revoluției bolșevice europene* din Budapesta (erau vizate țările învinse în urma primului război mondial, Germania și Austro-Ungaria, speculându-se mizeria maselor, în paralel aveau loc agitații sociale în Germania, sub conducerea lui Karl Liebknecht și Roza Luxemburg).

Sunt ocupate, apoi, orașele Miskolcz, Czegled și Abony, în urma luptelor desfășurate în 3 aug. 1919. Au fost luați prizonieri 1.000 de ofițeri și 30.000 de soldați, diviziile 3, 5 și 6 maghiare fiind, practic, desființate. Este capturată o enormă cantitate de material pentru artilerie și infanterie. În această bătălie decisivă, unghiul, zdrobiți material și moral, nu mai sunt capabili să opună nici cea mai mică rezistență. Un fapt mai puțin cunoscut este că gen. ION ANTONESCU, pe atunci căpitan, a participat și el la lupte.

În ziua de 4 aug. 1919, la orele 16, deci după numai două săptămâni de la declanșarea ostilităților, trupele române ajung la porțile Budapestei. Aici, în urma somațiilor gen. MĂRDĂRESCU, comandantul trupelor române din Transilvania, se prezintă în fața lui o delegație din partea noului guvern maghiar, pentru a preda orașul. Trupele române intră triumfător în Budapesta. Pe artera principală, str. Andrássy, în fața gen. Mărdărescu, începe defilarea Armatei Române, având în frunte Divizia 1 Vânători.

Populația Budapestei a primit cu satisfacție și chiar cu entuziasm intrarea în oraș a trupelor române: viața reintrase în normal, iar teroarea roșie a regimului lui Bella Khun se spulberase.

(Inspirându-se din ideologia cruzimii cumplite instaurate în toată Rusia de către adepții lui Lenin și Troțki, căpeteniile comuniste maghiare, odată ajunse și ele la putere în martie 1919, imitaseră la maximum metodele de

guvernare aplicate deja asupra populației ruse, aplicând teroarea "revoluționară". În toată Ungaria apăruse așa-zisa "luptă de clasă", ceea ce dusesse la fel de fel de fapte abominabile: de la furturi și tâlhării comise ziua în amiaza mare, până la sechestrări de persoane și execuții fără judecată a persoanelor potrivnice noii revoluții roșii. Ghilotina robespiereană din timpul Revoluției franceze din 1789 fusese înlocuită cu glonțul și spânzurătoarea. Aceste întâmplări macabre aveau loc și la sate, nu numai în capitala țării, unde se legănu în frângerii trupurilor țăranilor înstăriți și ale preoților. Ateismul luase locul religiei, iar Rusia bolșevică era cel mai bun prieten și aliat al Ungariei. Însă cel mai puternic flagel cu care se confrunta republica bolșevică a lui Bella Khun era foamea cumplită.)

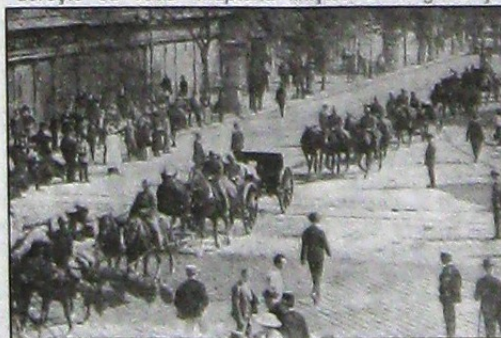
Populația maghiară, deci, a primit trupele române, în multe localități, ca pe adevărați eliberatori, oferindu-le tradițional pâine și sare. Nu au lipsit nici florile aruncate în calea Armatei Române.

Chiar din primele zile ale ocupării Budapestei s-au împărțit alimente familiilor sărace și porții de mâncare de la bucătăriile de campanie românești copiilor și persoanelor vârstnice. Banditismul nocturn a fost eradicat complet prin prezența patrulilor românești pe străzile orașului.

Pe zidurile caselor din Budapesta s-au lipit afișe, în limba maghiară, specificând faptul că:

"Rolul Armatei Române de ocupație temporară nu este de a aduce și de a menține la cămașă statului ungar un guvern impus de către România; cei aleși trebuie să poarte girul și opțiunea populației autohtone. Armata Română va contribui cât mai mult la ameliorarea stării economice a poporului ungar, comandamentul militar luând cele mai energice măsuri pentru ca, în cea mai scurtă vreme, alimentarea orașului să devină normală. Comandamentul militar român va pune la dispoziția populației maghiare 70.000 de rații de pâine, zilnic, a câte 400 g fiecare.

Armatei Române, care a întreprins acțiunea militară în urma provocării armatei inamice de pe Tisa, îi este străin orice spirit de răzbunare. Ea dorește să vadă înălbăuită liniștea în Ungaria și

pașnica dezvoltare a statului ungar, pe căile ce le va alege *însuși poporul*. Ocupațiunea provizorie a armatei române nu va împiedica viața politică să se manifeste în conformitate cu ordonanțele sale și în cadrul liniștii." Comentariile pe marginea conținutului acestor proclamații sunt de prisos, reținându-se caracterul pașnic al ocupației române și îmbunătățirea substanțială a aprovizionării populației și a instalării liniștii.

Nu trebuie omis nici faptul că regele Ferdinand și regina Maria, în toată luptele crâncene, au fost personal pe front, trecând podul peste Tisa. Majestatele Lor au decorat cu ordinul

"Mihai Viteazul", la sfârșitul campaniei, 15 ofițeri inferiori și superiori, printre care generali Gh. Mărdărescu, Clemente Davidoglu, Mihail Obogeanu, Aristide Lecca, și s-au interesat permanent de împărțirea gratuită de alimente aduse din România (carne, cartofi, fructe), populației maghiare.

Terminându-și misiunea de stăvilire a anarhiei bolșevice din Ungaria, Armata Română a început retragerea în țară pe data de 17 nov. 1919. Ocupația Budapestei s-a făcut, deci, în perioada 4 aug. - 17 nov. 1919, adică 3 luni și jumătate, timp în care, spre onoarea Armatei Române, nu au fost semnalate cazuri de răzbunare; românii au mulțumit populației maghiare, în final, pentru atitudinea ei benevolă și de cooperare.

Cuvinte elogioase despre biruința armatei române la Budapesta au avut mai toate personalitățile vremii. Cităm doar câteva: mareșalul Constantin Prezan, mareșalul Alexandru Averescu, Nicolae Iorga, Octavian Goga, gen. Mărdărescu, gen. Văitoianu, Tache Ionescu, gen. Râșcanu, Al. Vaida-Voevod, colonelul D. Boyle (canadian).

Gen. Tăușan spunea: "Ocuparea Budapestei de către oștirea noastră, care a trecut de la moarte la viață printr-un adevărat miracol și care a cunoscut treptele învingătorului, dar nicidecum lașitatea descurajării, este epilogul unei mari epopei și al unei splendide poeme eroice care începe cu Mărășești și se sfârșește cu apoteoza drapelului românesc fălăind pe cetatea-capitală a Ungariei învinse." Iar ministrul Muncii de atunci, Trancu Ion: "Avântul cu care trupele române au intrat în Budapesta ne-a amintit de eroismul cu care armata noastră a luptat

la Mărășești, Mărășești și Oltuz, ne-a anunțat rolul pe care întregul popor românesc îl va avea în fața mișcărilor anarhice care amenință nu numai temeliile statului nostru ci chiar ale Europei. Porniți să strivească teroarea roșie din capitala Ungariei, eroii noștri luptau pentru liniștea din țară. Dacă am fi fost înconjurați de o mare bolșevică, România ar fi fost o insulă de ordine."

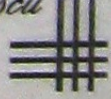
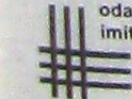
În timpul ocupației române, capitala Ungariei a fost vizitată de câteva delegații occidentale, printre care cea engleză și cea franceză (aceasta din urmă condusă de eroul recentelor bătălii de pe râul Marna, gen. Philippe Petain), care au admirat ordinea instaurată în Budapesta cu ajutorul baionetelor românești.

Acțiunea română de la Budapesta este și astăzi apreciată ca fiind de importanță majoră în stăvilirea expansionismului comunist.

Dar ce s-a ales de conducătorul comunist Christian Bella Khun?

A fugit în același an în Rusia comunistă, pentru ca 18 ani mai târziu, în 1937, să fie împușcat din ordinul lui Stalin, ca "trădător"! Tragic, dar meritat destin.

Emilian Georgescu

Spiritualitate românească

EROAREA DARWINISTĂ (II)

(continuare din numărul trecut)

MOTTO: "Gândește-te că Hristos s-a născut din om,
din Maica Domnului!

Adică strămoșul lui Hristos a fost maimuța?!

Ce blasfemie!

Și nu-și dau seama că spun blasfemii."

Părintele Paisie Aghioritul

un rol important în organism, iar faptul că apar numai atunci când este nevoie de ele iar apoi dispar, nu face decât să confirme existența finalității și să contrazică teoria evoluționistă, deoarece, dacă aceste organe ar fi rămas de la specii anterioare atunci nu ar dispărea la maturitate.

b) **Organele atavice.** Spre deosebire de organele rudimentare care există la toți indivizii, organele atavice apar numai uneori, constituind niște anomalii sau monstruoziități. Din faptul că unele din aceste malformații existente la om, de exemplu, prezintă asemănări cu structuri sau organe existente la unele animale, evoluționiștii trag concluzia că omul descinde din animalele respective și că, dată fiind inutilitatea acestor organe la om, ele ar fi și o probă împotriva finalității. Ei "uită" însă să precizeze că între malformații există și foarte multe care nu prezintă nici o asemănare cu vreo structură existentă la animale. În plus, dintr-o asemănare exterioară a unor organe sau țesuturi, nu rezultă în mod logic faptul că omul ar descinde din animalul respectiv (cu atât mai mult cu cât unele malformații se aseamănă cu animale pe care nici evoluționiștii nu le consideră strămoși ai omului). În ceea ce privește finalitatea, organele atavice nu dovedesc nimic, deoarece reprezintă stări patologice.

Unii evoluționiști, dată fiind evidența faptului că toate viețuitoarele posedă exact acele organe care le sunt necesare în mediul în care trăiesc, acceptă într-o oarecare măsură ideea de finalitate, numai că "pun carul înaintea boilor" afirmând că "funcția creează organul". Dar această afirmație nu este nici logică (cum ar putea exista de exemplu, funcția vederii înainte de apariția ochilor?) și vine în contradicție cu observațiile experimentale care arată că în timpul dezvoltării unui organism, organele încep să se formeze cu mult înainte de a îndeplini vreo funcție (de exemplu, copilul nou născut are deja picioare, dar abia mai târziu învață să meargă). Așadar nu funcția creează organul, ci organul a fost proiectat pentru a îndeplini o anumită funcție, proiectul anticipând funcția care urmează să fie îndeplinită.

FOSILELE

Unul din argumentele invocate cel mai des de evoluționiști în favoarea teoriei lor este cel al fosilelor. De la început trebuie să precizăm, însă, că paleontologia (disciplina care se ocupă cu studiul fosilelor) deține tristul record de a fi ramura științei care a înregistrat cel mai mare număr de falsuri, ceea ce aruncă o umbră de îndoială asupra argumentelor de acest fel.

Vom încerca totuși să analizăm acele date a căror falsitate nu a fost încă dovedită (...)

Există totuși o fosilă care a făcut să curgă multă cemeală și despre care evoluționiștii afirmă că le-ar confirma teoria. Fosila constă dintr-un fragment de rocă sedimentară în care se află imprimată urma unui animal care seamănă cu o reptilă dar, în același timp, are aripi cu pene ca de pasăre. Fosila a fost numită *Archaeopteryx*. Presupunând că fosila este autentică (deși există și voci care contestă acest lucru) să vedem ce dovedește ea. De la început trebuie să precizăm că în toate sursele bibliografice pe care le-am studiat am găsit descris un singur exemplar fosil al acestui viețuitor, iar un exemplar izolat nu este o specie (vedem și astăzi născându-se creaturi monstruoase care prezintă caractere diferite față de specia din care descind, dar acestea nu ajung să constituie o specie, întrucât în puținele cazuri în care sunt viabile, ele sunt izolate reproductiv tocmai datorită monstruoziității lor), deci ar trebui să avem un număr mai mare de fosile pentru a putea afirma că am descoperit o specie nouă. Presupunând

totuși că a existat această specie, ea nu este o verigă intermediară între două specii, ci numai o specie care nu poate fi încadrată în nici una din categoriile cunoscute de noi (reptile, păsări etc). Acest lucru nu ar constitui o noutate, întrucât chiar și în zilele noastre există asemenea specii (cel mai cunoscut exemplu este ornitorincul) ceea ce dovedește numai faptul că natura este, totuși, mai complexă decât categoriile taxonomice stabilite de mintea omenească a biologilor. (...)

Apoi, toate metodele de datare se bazează în mod esențial pe ipoteze care nu pot fi verificate, unele dintre ele fiind chiar neplauzibile. De exemplu, în cazul datării cu C14 se presupune că, în perioada din care datează proba analizată, concentrația acestui izotop în atmosferă era identică cu cea de azi, iar în metoda bazată pe adâncimea straturilor se presupune că aceste straturi au fost depuse în mod uniform în timp, ambele afirmații fiind greu de crezut în cazul unor perioade de timp mai îndelungate. (...)

EMBRIOLOGIA ȘI ANATOMIA COMPARATĂ

Un alt argument invocat de evoluționiști este cel al embriogenezei. Zoologul german E. Haeckel afirmă că în primele stadii de dezvoltare toți embrionii de vertebrate se aseamănă puternic între ei, indiferent de clasa din care fac parte, și numai ulterior apar caracterele distinctive. (...)

În realitate, asemănările nu depășesc faza primelor diviziuni când orice embrion animal (vertebrat sau nu) are forma unei grămezi de celule nediferențiate, chiar și în această fază asemănările fiind pur exterioare întrucât din punct de vedere genetic organismele sunt bine individualizate. Așadar, "legea biogenetică fundamentală" nu a fost demonstrată, fiind de fapt rodul imaginației creatorului ei.

Chiar dacă am considera că există aceste asemănări (există într-adevăr unele asemănări de formă, dar numai la nivelul unor organe omoloage, nu la nivelul întregului organism), acest fapt nu ar demonstra în nici un fel descendența speciilor unele din altele, ci numai faptul că acestea au fost create după planuri asemănătoare. (...)

SISTEMATICA ȘI BIOGEOGRAFIA

Evoluționiștii mai susțin că grupele de plante și animale pot fi dispuse sub forma unui arbore genealogic, ceea ce ar confirma teoria lor. Numai că aceste categorii taxonomice sunt în mare măsură opera biologilor, fapt dovedit de numeroasele cazuri în care una și aceeași specie a fost încadrată în genuri diferite de către autori diferiți, precum și de existența unor specii de plante și animale care refuză să fie încadrate în astfel de categorii (în general biologii "rezolvă" această problemă inventând o nouă categorie care să cuprindă doar specia "rebelă"), iar gruparea lor în formă de arbore genealogic este absolut arbitrară și artificială, atât timp cât nu avem nici o dovadă a descendenței lor unele din altele. De aici vedem că nu se poate dovedi evoluția pe această cale căci numai dacă am reuși să demonstrăm pe o altă cale că speciile evoluează unele din altele am avea dreptul să trasăm un arbore genealogic al speciilor.

EVOLUTIA LA MICROORGANISME

În fața constatării că în zilele noastre nu vedem specii de plante sau de animale care să se transforme din unele în altele, evoluționiștii aduc argumentul că evoluția are loc treptat, într-un număr mare de generații și de aceea nu poate fi percepută în mod normal. Numai că acest argument nu poate fi invocat în cazul microorganismelor, deoarece acestea au o durată foarte mică a ciclului de reproducție (în unele cazuri chiar 20 de minute) și, de aceea, un număr mare de generații poate fi obținut într-un timp relativ scurt. Astfel, într-o zi putem obține 72 de generații, într-o lună 2160 de generații, într-un an 26 000 de generații, iar în 100 de ani 2,6 milioane de generații.

În cei peste 100 de ani de când se fac studii sistematice în domeniul microbiologiei, deși numărul generațiilor care s-au succedat este astronomic, speciile s-au "încăpățânat" să rămână aceleași și chiar s-a observat că tulpinile cu caractere mai deosebite (cum ar fi tulpinile înalt producătoare ale unui anumit metabolit), obținute prin selecție artificială, după un număr de generații "se sălbătesc", adică revin la tipul inițial.

Mai mult, tratatele de medicină scrise cu mii de ani în urmă descriu aceleași boli infecțioase ca și în zilele noastre, ceea ce ne duce cu gândul la faptul că și atunci existau aceleași specii de microbi.

În ciuda teoriilor evoluționiste, speciile de microorganisme sunt deosebit de stabile. (...)

FINALITATEA

Un argument puternic împotriva evoluționismului îl constituie cel al finalității.

La toate organismele vii se observă că fiecare parte a organismului (de la formațiunile subcelulare, la țesuturi și organe) a fost astfel concepută încât să poată îndeplini o funcție bine definită în cadrul ansamblului organismului și, mai mult, are exact structura care îi permite să își îndeplinească funcția cât mai bine.

La un nivel mai mare se poate observa că inclusiv între speciile diferite de plante și animale care ocupă un anumit teritoriu există un echilibru, o armonie, fiecare din specii contribuind direct sau indirect la menținerea vieții celorlalte.

Observațiile menționate ne conduc la ideea că aceste sisteme au fost proiectate special pentru a îndeplini funcția pe care o are fiecare în parte, ceea ce exclude apariția lor sub acțiunea unor forțe întâmplătoare. Acest argument a fost scos în evidență mai ales de savantul român Nicolae Paulescu (descoperitorul insulinei).

Împotriva acestui argument, evoluționiștii au ripostat cu două contra-argumente: organele rudimentare și organele atavice. Să le analizăm pe rând.

a) **Organele rudimentare.** Acestea sunt organe care apar în faza embrionară sau în faza de creștere a organismului, iar la maturitate dispar sau degenerază (cum ar fi timusul și epifiza). De aici evoluționiștii au tras concluzia că aceste organe ar fi nefolositoare și existența lor nu ar putea fi explicată decât dacă presupunem că acestea ar fi niște rămășițe din stadiile anterioare ale evoluției speciei respective. La o analiză mai atentă se constată totuși că aceste organe sunt nefolositoare numai în faza adultă, pe când în timpul creșterii au

"DOVEZI DIRECTE" ALE EVOLUȚIEI

În ceea ce privește teoria conform căreia evoluția se realizează prin acumularea treptată de mutații mici, nici aceasta nu a fost confirmată, speciile de organisme vii posedând o uimitoare stabilitate și având chiar capacitatea ca pe parcursul generațiilor să înlăture mutațiile apărute, fie prin mecanismele celulare de reparare a erorilor, fie prin comportamentul de izolare reproductivă a mutanților.

Un caz interesant de argument invocat în sprijinul teoriei evoluției speciilor este cel al speciei de fluturi "Biston betularia". La acest fluture există două tipuri de populații: unul de culoare deschisă, altul de culoare închisă. La începutul sec. XIX predominau fluturii de culoare deschisă. Treptat, odată cu schimbarea condițiilor de mediu datorită industrializării, s-a ajuns la situația de azi, când fluturii de culoare închisă au devenit predominanți. În acest caz, "evoluția" nu a constat nici măcar în apariția unei rase noi, ci numai în modificarea raportului numeric dintre două populații care existau deja (cea de culoare mai deschisă, cea mai închisă), ceea ce nu poate fi considerat în nici un caz ca un proces de evoluție.

ORIGINEA OMULUI

Analiza genomului mitocondrial uman a scos în evidență faptul că toți oamenii din lume descind dintr-un unic strămoș comun de sex feminin, pe care chiar și evoluționiștii îl numesc "EVA mitocondrială".

Conform estimărilor geneticienilor, această Evă ar fi trăit cu cel mult 200 000 de ani în urmă (unii autori indică cifre chiar mai mici). Vedem deja că

CONCLUZII FINALE

Nu există "dovezi ale biogeografiei". Se prezintă dispariția unei specii (dintr-un areal), nu apariția ei.

Nu există "dovezi ale sistematiei". "Arborele genealogic" este un simplu desen realizat de unii biologi aței, pornind tocmai de la ipoteza evoluționistă. Se constată eroarea de logică: justificarea în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluționiste se construiește un desen care se aduce apoi ca "dovadă" în sprijinul ipotezei evoluționiste.

Nu există "dovezi ale anatomiei comparate" în sprijinul evoluției. Dacă descendența implică omologia organelor, omologia nu implică descendența. În plus, evoluționismul nu poate răspunde la întrebarea: De ce există organe cu aceeași funcție la specii între care nu există legătura filo genetică? Aici este mai normal să gândim că funcția a fost prevăzută de același Creator și a fost realizată prin metode diferite.

Nu există "dovezi ale embriologiei" în favoarea evoluționismului. Asemănarea superficială și trecătoare a unor embrioni nu implică descendența lor. Este normal să existe unele asemănări între embrioni, în stadiile inițiale, până la apariția unor caractere de deosebire. Așa numita "lege biogenetică fundamentală" formulată de Haeckel în 1866 este astăzi abandonată chiar și de evoluționiști.

Nu există "dovezi directe ale evoluției". Exemplul lepidopterului Biston betularia arată o modificare a procentajului de indivizi, nu o evoluție. La început se întâlneau exemplare albe și negre; apoi exemplarele negre au devenit mai numeroase, dar nu au "evoluat" din cele albe, fiindcă existau și mai înainte, împreună cu cele albe.

Nu se poate susține evoluționismul prin "dovezi ale paleontologiei". Faptul că există "fosile vii", nemodificate din timpuri vechi, este mai curând un argument împotriva ideii de evoluție, nu în favoarea ei.

De asemenea, se confundă adaptarea la mediu cu "evoluția". Adaptarea există, dar nu depășește cadrul speciei. Manualele prezintă exemple de adaptare, nu de evoluție. Până în prezent nu se cunoaște un caz concret de evoluție naturală.

faptele nu concordă cu ideea unei populații întregi de maimuțe care s-ar fi transformat în oameni, iar din punct de vedere cronologic, teoria evoluției pe parcursul mai multor milioane de ani se dovedește a fi falsă.

O altă problemă care se ridică este cea a numărului de cromozomi. Acest număr, care este o caracteristică de specie, este întotdeauna întreg, iar la mamifere, care sunt animale cu reproducție sexuată, numărul cromozomilor este par.

Determinările arată că toate speciile de maimuțe au 48 de cromozomi, în timp ce omul are numai 46.

Prima observație care se impune este aceea că, datorită acestei discontinuități, nu putea avea loc o evoluție continuă de la maimuță la om, deoarece nu poate exista nici o specie de mamifer cu 46,5 cromozomi (sau alt număr neîntreg) și nici măcar cu 47 de cromozomi. Așadar nu are nici un rost să căutăm ipotetice verigi intermediare între om și maimuță.

Există și unii autori care, încercând să salveze ideea evoluționistă, susțin că transformarea maimuței în om s-ar fi făcut brusc, prin contopirea unor cromozomi ai maimuței. Ei "uită", însă, că la mamifere nu este posibilă apariția unui individ viabil și fertil, care să prezinte o mutație atât de radicală.

Am întâlnit chiar și autori evoluționiști care, în una și aceeași carte, atunci când vorbesc despre fosile susțin că transformarea maimuței în om s-ar fi petrecut lent, în milioane de ani, iar atunci când vorbesc despre cromozomi susțin că această transformare ar fi avut loc brusc. Consider că nu

realizează două tablouri pe același suport și cu aceleași vopsele, nu vom spune că tablourile provin unul din altul.

Nici diversitatea lumii vii nu este o dovadă a evoluției. Ea poate fi explicată prin existența Creatorului. Marea diversitate a tablourilor unui pictor nu arată că s-ar transforma un tablou în altul. O sursă a diversității viețuitoarelor este și variabilitatea, dar ea nu depășește limitele speciei. Nu s-a observat transformarea unei specii în alta.

Așa zisele "organe rudimentare" nu dovedesc evoluția. Unii aței le consideră organe fără funcție. Mult timp s-a crezut că apendicele vermiform este un astfel de organ. Astăzi cunoaștem însă că el este un organ limfoid cu funcție imunitară. Din faptul că un om nu cunoaște funcția unei structuri anatomice nu rezultă că acea structură este lipsită de funcții.

Se afirmă că "evoluția se produce pe baza selecției variațiilor mici". Dar selecția elimină din "competiție" indivizii cu performanțe slabe într-un mediu dat; nu produce specii noi. Ea explică dispariția unor indivizi sau dispariția unor specii, nu apariția lor.

Cercetările arată că cele mai multe mutații sunt dăunătoare, unele chiar incompatibile cu viața; urmează mutațiile indifferente, dar ele nu aduc progres, o evoluție. Chiar evoluționiștii recunosc faptul că "cele mai multe mutații sunt dăunătoare speciei", iar "apariția unei mutații utile nu reprezintă în sine un fenomen evolutiv".

Selecția artificială nu este o dovadă a evoluției, deoarece se realizează prin intervenția omului.

merită să mai risipesc cerneala pentru a comenta o asemenea atitudine "științifică".

Să presupunem totuși că, printr-o minune, o maimuță cu 48 de cromozomi ar fi dat naștere unui om cu 46 de cromozomi sau măcar unui semi-om cu 47 de cromozomi. Întrebarea care se pune este următoarea: cu cine s-ar fi putut acesta împerechea pentru a da naștere la urmași? Cu o maimuță în nici un caz, deoarece numărul diferit de cromozomi i-ar face incompatibili.

Rezultă așadar că ar fi necesară o nouă minune și anume ca aproximativ în același timp și în același loc să apară un alt individ de sex opus, care să prezinte exact aceeași mutație. Deja suntem nevoiți să împingem șirul minunilor cam departe!

Dar lucrurile nu se opresc aici: deoarece evoluționiștii susțin că toate speciile de viețuitoare ar fi evoluat unele din altele și dată fiind marea diversitate a lumii vii, ar trebui ca asemenea "minuni" să fie destul de frecvente. Numai că, în ciuda timpului destul de îndelungat de când se fac observații sistematice în acest domeniu, până acum nu s-a descoperit nici un caz de genul acesta. În aceste condiții credem că ar fi mai înțelept să renunțăm la teoria evoluționistă.

"ERORI" DE LOGICĂ

Manualele de biologie conțin erori grave de logică, inadvertențe, precum și falsuri științifice; acestea nu sunt întâmplătoare și dovedesc atât incompetența autorilor acestor manuale, cât și reaua lor credință; continuând descreștinarea copiilor.

Mai demult, biologii aței spuneau că "funcția creează organul". Este aici o eroare de logică, deoarece funcția nu poate exista înaintea organului. Astăzi, chiar evoluționiștii au renunțat la această ipoteză.

Asemănările dintre oameni și maimuțe nu sunt dovezi în sprijinul evoluției. De exemplu, Pongidele au aceleași circumvoluțiuni cerebrale ca și la om, au aceleași grupe sanguine, se deplasează în poziție bipedă și nu au coadă. Dar și evoluționiștii sunt nevoiți să recunoască faptul că, "deși apropiate de om prin structura lor anatomică, pongidele nu pot fi strămoșii omului", deoarece există și multe deosebiri ale craniului și ale scheletului feței. Și atunci biologii aței încearcă să explice "evoluția" prin modificări climatice. Se scrie că "specia hominidelor a pierdut haina de blană". Dar dacă se afirmă răcirea climei, de ce s-a pierdut haina de blană tocmai atunci când a venit frigul?

Iar dacă se afirmă încălzirea climei, de ce nu și-au pierdut haina de blană maimuțele și celelalte mamifere?

Din cele expuse până acum, vedem că evoluționismul este departe de a fi o teorie cu adevărat științifică, fiind de fapt o colecție de falsuri și ipoteze nedemonstrate.

În plus, există numeroase aspecte asupra cărora nici măcar evoluționiștii între ei nu se înțeleg, teoria unui autor fiind contrazisă de cea a altuia.

Practic, majoritatea biologilor sunt conștienți de lipsurile evoluționismului, sau cel puțin de o parte din ele, singurul motiv pentru care mai este încă menținut fiind refuzul adepților lui de a accepta existența lui Dumnezeu.

Însă știința nu numai că nu a demonstrat niciodată inexistența Divinității, ci chiar mulți mari savanți, din toate veacurile și din toate domeniile, cum ar fi Pascal, Newton, W. Thomson (Lord Kelvin), Cauchy, N. Bohr, Schrodinger, Laplace, Maxwell, Marconi, Descartes, Euler, Lavoisier, Berzelius, Pasteur, Faraday și mulți alții, și-au mărturisit credința în Dumnezeu.

(Extrase din "Ortodoxia și eroarea evoluționistă" de matematician Ion Vlăduță și biofizician Firmilian Gherasim)

În decembrie 2002 a trecut **ÎN VEȘNICIE** dr. ing. legionar **DUILIU SFÎNȚESCU** din Franța (Paris) (1909 – 2002), o somitate pe plan mondial în domeniul construcțiilor, membru al secretariatului Căpitanului și responsabil cu condica de grade a Căpitanului, membru al Consiliului de Conducere a Mișcării din exil, membru al **SENATULUI LEGIONAR** din țară, autorul cărților legionare "Din luptele tinereții române 1927 – 1939" (Buc., 1993) și "Răspuns dat tinerilor care doresc tot adevărul despre Mișcarea Legionară" (Buc., 1996).

Apoi i-au urmat, la scurte intervale, alți vechi legionari și camarazi îndrăgiți, **MEMBRI AI SENATULUI LEGIONAR:**

- Dr. comandant legionar de origine aromână **IONEL ZEANA** din București (1912 – 2003), ultimul comandant legionar din vremea Căpitanului, cel care a reînființat Senatul Legionar în țară, și primul șef al Senatului, medic, poet și pictor, deținut politic 16 ani, antisimist notoriu (care însă a încercat mereu să-i readucă pe simiști pe linia Căpitanului), autor al volumelor de versuri "Golgota românească" și "Florilegiu" și al romanului istoric "Vulturii Pindului".

- Avocat și instructor legionar **NAE TUDORICĂ** din Roman, jud. Neamț (1914 – 2003), șeful jud. Roman și al taberei de muncă de la Averești (Neamț), supraviețuitor al masacrului elitei legionare din lagărul de la Vaslui, din sept. 1939, autorul cărții de memorii legionare în 4 volume "Mărturisiri în duhul

adevărului" (Bacău, 2001), antisimist activ și notoriu încă din 1940

- Avocat legionar **NICOLAE COTERBIC** din București (1913 – 2004), membru al Oficiului Juridic al Mișcării din timpul Căpitanului, veteran de război, un luptător pe linia Căpitanului de la început până la sfârșit, renumit pentru seriozitatea și amabilitate

- Preot legionar **DUMITRU POPA** din Germania (Freiburg) (1913 – 2004), inginer și fost ofițer în batalioanele Vânătorilor de munte, plecat în exil în ian. 1941, parohul Comunității Românești din sudul Germaniei și administrator al Bibliotecii Române din Freiburg și al Căminului Moța - Marin

- Ing. legionar **AUREL IONESCU** din Germania (Idstein) (1912 – 2005), legionar în Corpul studențesc Legionar de sub conducerea comandantului legionar martir Victor

Dragomirescu, refugiat din țară după evenimentele din ian. 1941, **fost simist** revenit pe linia Căpitanului, extraordinar de generosul nostru protector financiar

- Agricultorul legionar de origine aromână **GHEORGHE TACHE** din Constanța (1905 – 2005), antisimist notoriu încă de la început, luptător în rezistența armată împotriva comunismului din Munții Babadagului, deținut politic 16 ani

- Generalul în rezervă **CONSTANTIN LĂȚEA** din București (2005), simpatizant legionar, veteran de război, luptător în rezistența anticomunistă din 1946 – 1948, deținut politic 16 ani, luptător după 1989 pentru obținerea drepturilor politice ale legionarilor.

TUTOROR le-am dedicat în paginile noastre, de-a lungul timpului, articole *in memoriam*, iar în acest număr îndeplinim din nou tristul ceremonial de evocare pentru:

† Avocat și instructor legionar **IOAN NELU RUSU** (1911 – 2007) † al doilea șef al Senatului Legionar reînființat în țară după 1989

Născut înaintea primului război mondial, chiar în prima zi a Crăciunului anului 1911, în comuna transilvăneană Bărllea, regretatul și iubitul nostru camarad și sfetnic **Nelu Rusu** a intrat în Mișcarea Legionară încă din 1932, din vremea studenției, participând la toate bătăliile acesteia.

Echilibrul, modestia dăruirea și loialitatea sa, specifice țărânului legat de glia strămoșească, s-au îmbinat în chip fericit cu avântul și generozitatea tinereții, iar Căpitanul personal i-a apreciat meritele, avansându-l la gradul de **instructor legionar**.

În timpul colaborării legionarilor la guvernare (sept. 1940 – ian. 1941), nu a deținut nici o funcție, nici în cadrul statului, nici al Mișcării, astfel încât nu a fost deținut politic sub regimul gen. Antonescu și a putut participa ca luptător activ (cu gradul de sublocotenent) pe frontul de Est, pentru recuperarea Basarabiei.

După încheierea războiului a participat la reorganizarea mișcării de rezistență anticomunistă din 1946, fiind arestat în noaptea de 14/15 mai 1948, alături de alți 10.000 de legionari din toată țara, și a făcut 16 ani de închisoare la Aiud, alături de multe notabilități legionare: Radu Mironovici, Radu Gyr, Ion Dumitrescu-Borșa, Ion Victor Vojen, Ilie Imbrescu ș.a., **fără a se dezice o clipă de crezul său legionar**.

Ca alte sute de legionari din țară, care n-au avut posibilitatea unei clarificări, așa cum au avut cei plecați în exil, din cauza lipsei de libertate din timpul regimului comunist, **Nelu Rusu a fost un adept loial al lui Horia Sima**, amăgit de cuvintele frumoase și mincinoase ale acestuia; în marea sa curățenie sufletească nu putea concepe ca un comandant legionar, ardelean și el, ajuns șef al Mișcării, să nesocotească până într-atât tocmai principiile acesteia. De aceea a fost unul dintre fondatorii unei organizații simiste, Partidul "Pentru Patrie". Cu

această ocazie, însă, **în calitate sa dublă de jurist și de instructor legionar din vremea Căpitanului**, a constatat direct diferența enormă dintre principiile legionare și cele simiste, în ciuda aparențelor înșelătoare de asemănare, și n-a ezitat să părăsească tabăra simistă, expunând în plen, fără echivoc, motivele: nici măcar prietenia încă din tinerețe cu Faust Brădescu, Mircea Nicolau și Ovidiu Găină, nu l-a mai putut reține. Deseori ne spunea: "Sper să mă ierte Căpitanul că am răstăcit drumul; acum însă m-am întors Acasă."

A răspuns cu entuziasm chemării dr. comandant legionar Ionel Zeana și a participat activ la reînființarea Senatului Legionar, fiind ales de către vechii camarazi ai Căpitanului în Consiliul de Conducere a Senatului, ca viitor locțiitor al dr. comandant legionar Ionel Zeana.

Admirator fără limite al revistei noastre, aștepta cu nerăbdare fiecare număr, citindu-l din scoartă în scoartă. Serialul Nicolettei Codrin "Sunt simist dar mă tratez" l-a entuziasmat în mod special, fapt ce l-a determinat să trimită revista, pe cheltuiala sa, foștilor camarazi. Când aceștia au răspuns printr-un torent de calomnii la adresa noastră, n-a ezitat să întrerupă definitiv chiar și relațiile personale cu aceștia, spunând: "A greși e omenește, a persevera în greșală e diabolic".

Martor direct al tuturor evenimentelor, despre rebeliunea din 21 - 23 ian. 1941 juristul nu ezita, de asemenea, să recunoască tranșant: "A fost rezultatul incompetenței și incorectitudinii lui Sima care era pe ascuns contra șefului statului, iar legionarii s-au lăsat antrenați în această prostie ambițioasă și sinucigașă, de ce să ne ascundem după deget?"

Iar atunci când câțiva cititori ardeleni au protestat contra denumirii revistei noastre ("periodic al tinereții române naționalist ortodox"), considerând că îi discriminează pe românii mai în vârstă și greco-catolici, Ioan Nelu Rusu a spus zâmbind: "Și eu sunt foarte în vârstă și greco-catolic și nu m-am formalizat deloc, pentru că manșeta revistei doar precizează cine scrie revista, adică tinerețel ortodox, și nu-i oprește nimănui pe cei în vârstă s-o citească, mai ales, că, din păcate, mulți n-au avut ocazia să cunoască Mișcarea. Apoi, românii sunt în majoritate ortodocși, Căpitanul era ortodox, dar nu-i excludem pe greco-catolici dacă sunt Români și creștini adevărați. Dr. av. Ion Banea, șeful Ardealului

legionar, era greco-catolic, dar n-a făcut niciodată caz de confesiunea sa, nu s-a simțit jignit că legionarii vorbeau mereu de ortodoxism, n-a făcut vreodată discuții pe această temă, și confesiunea sa nu l-a împiedicat să devină unul dintre comandanții legionari cei mai apreciați." Totuși, spirit înțeleghător și bun cunoscător al sufletului omenească,

Nelu Rusu a găsit soluția de "împăcare", determinându-ne să adăugăm pe frontispiciul revistei cuvintele: "în duhul național - creștin al lui Corneliu Zelea Codreanu". Și tot lui îi datorăm ideea de a pune efigia Căpitanului în fiecare număr. Nelu Rusu a cerut cooptarea în Senat a directorului revistei, Nicador Zelea Codreanu, și a tinerilor legionari ing. Nicoleta Codrin, redactorul șef, și ing. Corneliu Mihai, unul dintre membrii redacției - propunere aprobată în unanimitate de senatorii legionari, în ciuda tinereții celor doi.

Ar fi multe de spus - sute de gesturi și vorbe care definesc personalitatea îndrăgitei noastre șef, care sunt mărturia unei vieți personale fără reproș, trăite pe coordonate creștine, dar, cum legionarii nu suferă de beția de cuvinte, mă opresc aici.

Chiar și reprezentanții simiștilor pe care i-a părăsit fără a privi înapoi, în urmă cu mulți ani, s-au prezentat la Biserica de pe Calea Victoriei, în înegurata duminică de 4 febr. 2007, pentru a-i aduce un ultim omagiu.

Trupul trudit al celui care până în ultima clipă a vieții sale pământești a trăit doar pentru Mișcare, se odihnește acum în **cimitirul D-na Ghica**, iar sufletul său bun și cald sunt sigur că a fost așezat în loc luminat, cu verdeață, unde nu există înfrustare și nici suspin, alături de camarazi, de toți sfinții și martirii și de iubitul său Căpitan căruia poate să-i raporteze cu sufletul împăcat: "Căpitane, mi-am făcut datoria!"

Nicolae Badea Petrescu, șeful actual al Senatului Legionar

Lig-xag pe mapamond

TUNISIA CELOR "1001 NOPTI" (I)

Tunisia este una dintre puținele țări din lume în care baza turistică se constituie ca sursă principală de venituri. Imaginea dunelor de nisip străbătute de caravane cu cămile și a oazelor înconjurate de curmali constituie, desigur, elemente de atracție pentru cel care vrea să-și petreacă sejurul în nordul Africii. Dar, dacă totul s-ar rezuma la aceste decoruri exotice, nu cred că s-ar atinge cifra record de aproape 5 milioane de turiști anual, atrași nu numai de clima plăcută, dar și de liniște sau de apa caldă și limpede a Mării Mediterane. Prin pragmatismul lor, tunisienii practică prețuri neverosimil de mici în turism, accesibile, în primul rând, celor cu venituri medii, care reprezintă marea majoritate a clientelei.

Ca să fiu mai convingător, voi exemplifica cu sejurul meu. Pentru șapte zile "pline" petrecute pe litoralul tunisian, am plătit 284 de euro. Prețul a inclus: transport cu avionul, dus-întors, pe distanța România - Tunisia; transport auto până la hotel, cale de 40 km; cazare la hotel de 3 stele, la numai 50 - 60 m de plajă; demipensiune cu specific de bufet suedez, unde puteai să-ți alegi din peste 30 de feluri de preparate culinare, atât dintre cele cu specific arăbesc, cât și dintre cele cu specific european; acces gratuit la piscină. Nu mai vorbesc de faptul că întreg personalul (cameriste, recepționeri, hamali, etc.) dădea dovadă de multă solicitudine în relația cu clienții hotelului. În băni noștri, aceasta înseamnă, la ora actuală, cam 900 RON. Dar pe litoralul românesc cu aceeași sumă de bani nu poți petrece o săptămână încheiată.

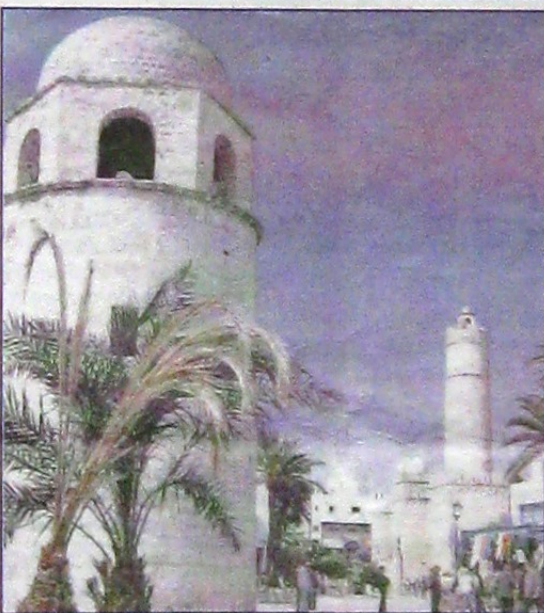
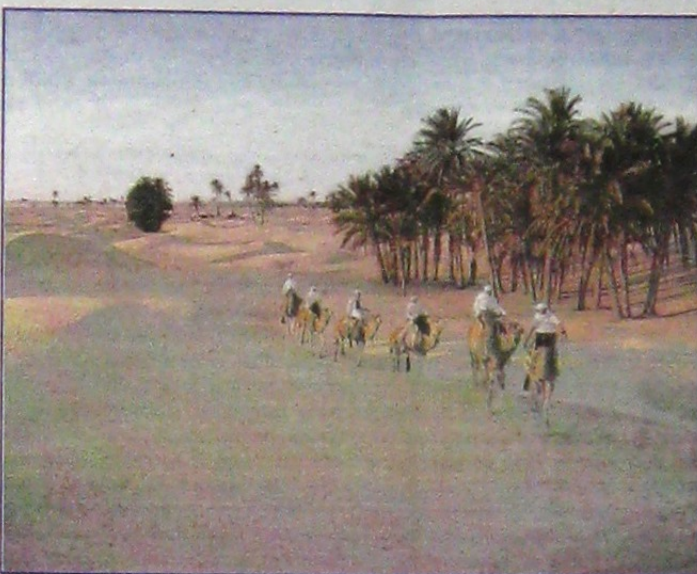
ISTORIA Tunisiei este una zbuciumată, parcă în contrast cu liniștea care îl întâmpină, astăzi, pe turist. Grație poziției sale strategice (să nu uităm că în apropiere de capitală, TUNIS, se găsesc ruinele glorioasei cetăți **Cartagina**), această țară a fost un participant important în luptele pentru putere în lumea mediteraneană. Aceasta a determinat crearea unui conglomerat bogat de culturi, care se îmbină armonios și dau culturii tunisiene o notă specifică, originală.

Încă din anul 1000 î.Hr., negustorii fenicieni fondează colonii cu porturi de-a lungul litoralului african la Marea Mediterană. Printre acestea se numără și Cartagina. După secole, datorită dezvoltării și unei remarcabile prosperități economice, cartaginezii își creează o întinsă zonă de influență. Astfel, Cartagina a intrat în conflict cu o altă putere mediteraneană, Imperiul Roman. Timp de două secole, acești coloși s-au înfruntat în trei războaie, cunoscute de către orice școlar sub denumirea de "războaie punico". A intrat în legendă generalul cartaginez **Hanibal**, cel care, în timpul celui de-al doilea război punic, a traversat Alpii, iar, cu un număr impresionant de elefanți de luptă, pentru a ataca Roma. După cel de-al treilea război punic, Cartagina este învinsă și ocupată de către romani, intrând în componența imperiului.

Apoi, în sec. III d.Hr., ținutul nord-african este ocupat, pentru o scurtă perioadă, de către vandali, care sunt alungați, la rândul lor, de către bizantini. Aceștia stăpânesc nordul Africii până în anul 670 d.Hr., când regiunea este cucerită de către arabi, care răspândesc islamismul. Astfel, regiunea nordului Africii devine cunoscută sub numele de **Magreb**.

Urmează cucerirea și ocupația turcă, începând din 1574, Imperiul Otoman înglobând mari teritorii arabe din Asia și Africa. Se construiesc multe moschei, în timpul ocupației turcești.

În 1881 francezii invadează Tunisia sub pretextul pacificării triburilor berbere de la granița cu Algeria, colonie franceză, pentru ca în 1883 să fie proclamat oficial protectoratul francez asupra Tunisiei. În anii 1942 - 1943 Tunisia este martora unor lupte crâncene între Afrikacorps a lui Rommel și Corpul expediționar britanic al lui Montgomery, doi comandanți legendari.

Independența Tunisiei este obținută în 1957, declarându-se republică. Primul președinte ales devine Bourguiba, cel care, printre alte măsuri luate, scoate în afara legii poligamia (permisă de legea islamică) și acordă femeilor drepturi egale cu ale bărbaților.

Acestea sunt principalele jaloane ce au marcat istoria Tunisiei, bogată în evenimente majore care s-au petrecut pe parcursul a trei mii de ani. Fiecare ocupație a lăsat în urma sa relicve istorice variate, ca o mărturie a civilizațiilor care s-au succedat pe acolo.

Dezvoltarea turistică se observă pe întregul litoral, de la un capăt la celălalt. Mii de vile și hoteluri alcătuiesc stațiuni de un pitoresc fermecător, ducându-te cu gândul la ilustrațiile basmelor din "1001 de nopți".

Printre clădiri se observă și vile somptuoase, proprietatea celor bogați. Această strălucire ascunde însă o realitate destul de tristă: la numai 30 km spre interiorul țării, începe o altă țară, cu totul diferită: tradițională, agrară și deosebit de săracă.

MONASTIR

Toate drumurile țării duc la ... MONASTIR. Nu este capitala țării, cum s-ar crede, ci un orașel din apropierea capitalei, lângă care se află aeroportul internațional cu același nume. Traficul aerian este intens în permanență, cu plecări și sosiri de aeronave moderne și încăpătoare, venite din toate colțurile lumii, aparținând celor mai cunoscute companii aeriene.

În sezonul estival din România pleacă spre Tunisia, zilnic, trei curse aeriene care transportă câteva sute de turiști, țara noastră situându-se între

primele 10 care apelează la serviciile hoteliere tunisiene.

În luna octombrie a anului trecut am vizitat și eu, pentru prima dată, Tunisia. Monastir este orașul în care unii vizitatori își petrec cea mai mare parte a vacanței. Deși are o istorie lungă și câteva monumente interesante, un **ribat** (turn cu ferestre mici de la o fostă mănăstire fortificată) și o mare moschee datând din sec. IX, arată ca un oraș nou. Ribat-ul amintit, construit în anul 796, a servit ca reședință a **califului Abassid Harun Al-Rashid**, personaj cu apariție frecventă în multe dintre basmelor care alcătuiesc "1001 de nopți." Astăzi ribat-ul servește ca muzeu.

Monastirului îi lipsește forfota, deseori zona centrală fiind pustie.

Obiectivul care domină orașul este mausoleul de familie al lui Habib Bourguiba, născut aici, în 1903. Edificiul a costat câteva milioane de dolari, are o arhitectură specific arabă: domuri împodobite cu aurii și verde, precum și minarete cu vârfuri din aur. Orașul s-a dezvoltat în timpul lungii președinții a lui Bourguiba, bucurându-se de favoruri scumpe din partea acestuia. În trei ani de la venirea lui la putere au fost cheltuite pentru oraș 12 milioane de dolari, o optime din bugetul anual al Tunisiei la vremea respectivă.

SOUSSE

La cca. 30 km se află orașul Sousse, o localitate vibrantă și istorică, beneficiind de plaje superbe.

De aici, nu mai puțin de 20 km de coastă sunt dotate cu hoteluri mărețe. Acest curent edilitar atinge punctul culminant la Port El-Kantaoui, o stațiune autonomă, situată la 9 km de Sousse, construită cu fonduri însemnate provenite din bogatele țări ale Golfului Persic.

Puține orașe nord-africane se pot lăuda cu o istorie atât de plină în evenimente, cu un renume și cu atâtea redenumiri, de cinci ori în decursul a 2800 de ani de la fondarea lui, cum este cazul Soussei. Orașul s-a numit **Munericapolis** în vremea stăpânirii romane, iar bizantinii i-au spus **Iustinianopolis**. Arabii i-au zis, apoi, **Susa**, turcii au păstrat denumirea, iar francezii i-au dat forma francofonă: **Sousse**. Fostele lui identități sunt comemorate prin apariția lor pe firmele numeroaselor hoteluri din oraș, alături de numele marelui general cartaginez Hanibal. Astăzi este al treilea oraș din Tunisia, ca mărime și importanță economică.

În urma luptelor din timpul celui de-al doilea război mondial, o mare parte din noul oraș a fost distrus până la temelie.

La 40 km de Sousse și la 15 km de la linia coastei maritime, în interiorul țării, se găsește **Takrouna**, cocoțată, ca un vultur, pe o întindere stâncoasă. A fost ultimul bastion din linia de apărare a germanilor din Afrikacorps în fața ofensivei armatei britanice a lui Montgomery, fiind locul unor mari pierderi de vieți omenești. În apropiere se află un cimitir în care sunt înhumati 1.551 de soldați-ucizi în ultimele luni ale campaniei tunisiene, și un alt cimitir mai mic, francez, în care se găsesc 34 de morminte adăpostind trupurile musulmanilor înrolați în Armata Franceză Liberă și căzuți în lupte.

În centru se află, ca în mai toate orașele arabe vechi, **kasbah-ul**, care a fost construit în jurul celui mai înalt punct din oraș. Acum turnul este muzeu, cu mici galerii în care explicațiile sunt prezentate în arabă și franceză, limbile oficiale. Și aici există un **ribat** cu ziduri de o grosime excepțională, întrucât Sousse nu se putea baza pe nici un fel de apărare naturală în fața eventualelor atacatori.

Marea Moschee datează din anul 850 d.Hr. și este fortificată. Câtea are, într-un colț, o scară din piatră care duce, sus, la metereze, unde se află un cadran (ceas) solar și un minaret, cu un dom turtit, adăugat cândva, prin sec. XI.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Ghiba

ITINERAR SENTIMENTAL CERNĂUȚI (I)

De ce "itinerar sentimental"?

Mai demult am scris despre Chișinăul anilor 40, unde am avut ocazia să-mi petrec două vacanțe de vară, și recent am scris despre itinerarul Ismail – Tatar Bunar – Cetatea Albă, întrucât aceste vechi și pitorești meleaguri românești care acum nu ne mai aparțin, din păcate, mă atrag ca un magnet; în plus, consider că tinerii trebuie să le cunoască și să le îndrăgească, și, poate, să găsească o cale pentru a le readuce la Patria-mamă. Visul de veacuri al Românilor, de întregire a țării în hotarele ei firești, a fost realizat (și risipit apoi de mâinile iresponsabile ale politicianilor vânduți); a venit rândul celor care au viitorul în față să se dovedească demni de marii noștri strămoși și de numele de Român.

Deci, după "itinerarele sentimentale" Chișinău și Ismail – Tatar Bunar – Cetatea Albă, voi prezenta o altă veche zonă românească: Cernăuți – Storozhineț – Hotin – Herța, și voi începe cu Cernăuți:

Am avut norocul să vizitez de câteva ori nordul Bucovinei înainte de 1989, pe cont propriu, și, după acest an, prin intermediul excursiilor organizate de Asociația "Pro Bucovina".

De fiecare dată am avut puternice emoții când am străbătut acele minunate meleaguri care, din păcate, astăzi, nu ne mai aparțin. Parcă mă aflu în România: am vizitat numeroase localități cu populație majoritar românească, care nu poartă limba strămoșilor ei și nu o îmbogățesc cu vorbe ucrainene sau rusești, care poartă straie populare aidoma celor din Gura Humorului sau Rădăuți, care nu privește și nu ascultă altceva decât posturile de televiziune și radio românești care emit de la București, care nu are în rafturile bibliotecilor decât cărți cu caractere latine, și a cărei dorință, cea mai importantă și copleșitoare, este revenirea la Patria-mamă, prin desființarea frontierelor actuale. Fiecare bucovinean, de la bunic și până la nepot, nutrește acest vis cu toată ființa sa, în ciuda vicisitudinii vremurilor. Gânduri, speranțe și, de-o vrea Domnul, realizarea lor într-un viitor nu prea îndepărtat.

De la vama Siret, unde controlul documentelor și bagajelor este acum mai mult decât superficial, o șosea largă te duce, după numai 37 km, la CERNĂUȚI, astăzi reședința administrativă a regiunii cu același nume din componența Ucrainei. Pe drum, în câteva locuri fâlfăie steaguri jumătate galben jumătate albastre (drapelul ucrainean), atenționându-te că ești pe teritoriul noului stat ieșit din componența fostei U.R.S.S.

Ucrainenii sunt ultranaționalisti și au beneficiat din plin de consecințele dezastruoase asupra celor care au pierdut războiul. Au format un stat cu vaste teritorii acaparate, sub protecția și cu ajutorul armatei roșii "eliberatoare", de la Polonia (fosta regiune Lemberg, actualmente Lvov), de la Slovacia (sudul fostei Cehoslovacii) și de la România (nordul Bucovinei, nordul și sudul Basarabiei). Cine are putere militară, se știe, nu pierde niciodată, are "pâinea și cuțitul". Despotismul aici încă mai este apărat cu perimata lozincă leninistă a "neamstecului în treburile altora".

Șoseaua se strecoară printr-o pădure de arbori seculari, numai fagi și stejari.

Pădurea are puternice rezonanțe istorice pentru românii: se numește **Codrii Cosminului**, și aici, în urmă cu cinci veacuri, armata lui Ștefan cel Mare a învins armata poloneză invadatoare.

Românii din Bucovina de Nord au făcut subscripții pentru ca la marginea șoselei să se ridice un monument care să reprezinte pe domnitorul moldovean, în amintirea luptelor câștigate. Refuzul autorităților locale a fost motivat cu o explicație ieftină: monumentul în cauză ar stârni protestele polonezilor.

Un refuz asemănător au formulat, tot autoritățile ucrainene, atunci când românii au vrut să ridice, în comuna Fântâna Albă, un alt monument, în memoria miilor de români care au vrut să revină în Patria-mamă, în exod, în primăvara anului 1941. Aceștia au fost uciși toți, cu mitralierele. Motivarea refuzului dat Comunității Românești

care a dorit astfel să-și omagieze strămoșii, a fost de-a dreptul cinic: "Dacă s-ar înălța monumentul, s-ar crea tensiuni artificiale (n. n.: !?) între populația românească și cea rusofilă. Mai bine să fie pace..."

Codrii Cosminului mă duc cu gândul la o revistă celebră, cu același titlu, care a apărut în perioada interbelică, în tomuri masive, de sute de pagini, sub conducerea marelui istoric și patriot, ministru al Culturii într-unul din cabinetele vremii, **Ion Nistor**. Bun cunosător al limbii germane, a cercetat cu asiduitate toate documentele referitoare la ținutul său natal și a scris lucrări de referință, printre care și "Istoria Bucovinei". Pentru patriotismul său Ion Nistor a făcut mulți ani de pușcărie sub regimul comunist, murind, desigur, într-un deplin anonimat.

Am ajuns și la porțile orașului Cernăuți. Clădiri impunătoare, cum ar fi spitalul, o cazarmă militară, vile înconjurată de o bogată vegetație. Văzându-le și, mai ales, admirându-le, gândul mă duce la un fost coleg de redacție, căruia îi ziceam Teo, ce îmi povestea, în urmă cu peste patru decenii: "Când m-am refugiat, în 1940, din Cernăuți, am rămas șocat când am văzut cocioabele de la periferia Capitalei, pentru că la noi nu exista așa ceva. Nici sărăcie ostentativă, nici cerșetori ca pe Calea Victoriei și nici "vorbe de duh" la tot pasul. La noi, cine mergea pe stradă umbla îngrijit, toți localnicii știau limbi străine: germana, rusa, polona, ucraineană. Școala era școală, severă, dar se realiza educația și toți aveau "cei șapte ani de acasă". Caracterizare succintă și perfect veridică a Bucureștiului, chiar dacă nouă nu ne place."

Am avut ocazia să cunosc mulți bucovineni, în vârstă, desigur, cu o ținută demnă, culti și bine educați, care îmi vorbeau laudativ de conglomeratul de minorități ce exista pe aceste meleaguri, de cofetăriile celebre cu prăjituri delicioase, de restaurante, de viața mondenă, de echipele de fotbal "Dragoș Vodă" și "Macabi", de terenurile de tenis, Teatrul Național, de inexistența sărăciei (aceasta fiind apanajul leneșului).

Strada principală a orașului se numește acum **Olga Kobileanskaia**, o obscură scriitoare ucraineană născută la Gura Humorului. Până în 1944 strada purta numele lui **Iancu Flondor**, mare patriot român, arhizatul Unirii din 28 nov. 1918.

Artera te impresionează prin bogăția și monumentalitatea clădirilor de pe ambele laturi.

Primul obiectiv pe care doresc să îl descriu este **Catedrala Cernăuților**, ridicată în 1844, cu hramul "Sfinții Trei Ierarhi", în stil renascentist, masivă, sobră, având cupolele rotunde, după modelul bisericii "Sf. Isaac" din Sankt Petersburg. Pe frontispiciul catedralei este scris, în limba română, cu caractere chirilice: "Unu-i în trei ipostazuri Dumnezeu".

Prima oară când am vizitat Cernăuțiul, biserica funcționa ca ... galerie de artă, ochii sfinților pictați pe pereți fiind scrijeliti cu briceagul.

În urmă cu 5 ani, când am vizitat-o din nou, catedrala redevenise lăcaș de cult, parohul bisericii fiind românul Vasile Acostăchioaiei, care, alături de ceilalți preoți români, oficiază slujbele în limba strămoșească.

Pe Iancu Flondor, strada de odinioară, admiră câteva palate, evidențindu-se pregnant, prin masivitate, dar și prin eleganța stilului, fostele Case Naționale: Poloneză și Germană.

Destul de multe unități comerciale, mai ales de alimentație publică, restaurante cu săli de invidiat, cafenele, cinematografe. Aici erau amplasate, pe

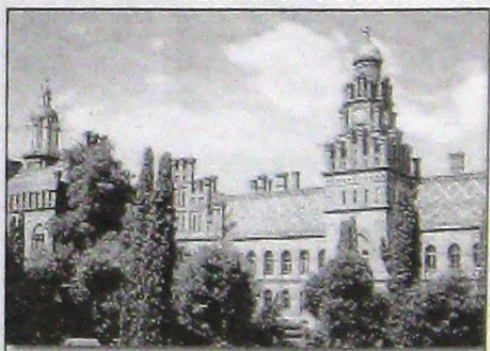
vremuri, magazinele-ateliere de bijuterii, patronii fiind, mai toți, evrei. Astăzi, în locul acestora, se găsesc magazine-aprozar și de cosmetice. Lumea forfotește cât este ziua de mare. Se vorbește, cu precădere, ucraineană și rusa, germana și polona mai deloc, iar româna este folosită de către țărani din comunele învecinate, pur românești, veniți cu treburi în capitala regiunii.

Un capăt al străzii principale duce în **Piața Centrală, fosta Piață a Unirii**.

Am avut ca ghid în plimbările mele solitare, o raritate bibliografică astăzi: "Monografia orașului Cernăuți" tipărită în 1936, autor fiind C. Langhin, profesor la Liceul ortodox de băieți "Mitropolitul Silvestru".

Cu strângere de inimă am constatat că toate denumirile românești de odinioară au fost schimbate: **Bd. Ștefan cel Mare** a fost numit **Bd. Stalin (!)**, **Mihai Eminescu** a fost schimbat cu **Maxim Gorki**, **Ion Creangă** cu **Stalingradski**, **Mihail Kogălniceanu** cu **Maiacovski**, **Miron Costin** cu **Papaniuc** (cine o fi?), **Ion Neculce** cu **Grebince**, **Bd. Transilvaniei** cu **Bd. Lenin**, **Piața Decebal** cu **Piața Bazarna Ploscead**, o altă stradă poartă numele de 28 iunie 1940, iar pitorescul **Bd. Regina Maria**, în pantă, cu edificii mărețe, dar destul de prost întreținute, are numele schimbat în **Bd. Taras Sevchenko** (numele unui poet ucrainean iobag).

În fosta Piață a Unirii se află (încă) cea mai impunătoare clădire din oraș, **Palatul Primăriei**, edificiu construit la începutul sec. al XIX-lea, turnul înalt care domina întreaga zonă fiind un fel de emblemă a orașului. În fața acestui Palat, la 28 nov. 1918 românii au încins Hora Unirii. În 1924,

în acest loc memorabil a fost ridicat **Monumentul Unirii**, operă a arhitectului Ștefănescu și a sculptorului Bunea, iar în spatele monumentului, pe un soclu, se afla un **zimbru din bronz** care strivea cultural bicefal austro-ungar. La ocuparea Bucovinei de către sovietici, în 1940, acest monument ce simboliza lupta de veacuri a românilor pentru unitate națională, a fost demolat. După revenirea administrației românești la Cernăuți, în iulie 1941, a fost reamplasată o replică a acestui **Monument** - care însă a fost distrusă în 1944.

În partea dreaptă a fostei Piețe a Unirii, la nr. 3, se află clădirea fostei **Case Naționale a Românilor**, din care, în prezent, **Comunității Românești** nu i s-au restituit decât două săli de la parterul clădirii, deși clădirea a fost proprietatea societăților de cultură românești, care au cumpărat, în 1897, întregul corp de clădire, de la administrația austro-ungară a orașului. La 11 nov. 1918, într-o sală a acestui palat a fost salutată intrarea biruitoarei **Armate Române** în Cernăuți, iar din balconul situat la mijlocul etajului I al clădirii, gen. Iacob Zadic a dat citire proclamației Armatei Române către populația Bucovinei. (continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

ÎN ATENȚIA CITITORILOR:

1. P-ța Romană - coloane;

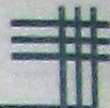
- Prin contract, Rodipet este obligat să afișeze "Cuvântul Legionar" (ca, de altfel, orice publicație). *Ne veți face un serviciu amintind acest lucru vânzătorului, atunci când este cazul.*

CONTRIBUTII FINANCIARE LA EDITAREA "CUVÂNTULUI LEGIONAR"

Vă multumim!

Paq. 15

ABONAMENTE PE ADRESA:

NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR. VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Prețul unui abonament: 30 RON (300.000 lei vechi) pentru țară și 38 euro (45 \$) pentru străinătate.

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI (la cele enumerate în pag. precedentă), și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități). Vă rugăm cereți revista, întrucât distribuitorii n-o afișează!

Gheorghe Petcu – Ploiești: Noua lege electorală din 1946 (care a înlocuit-o pe cea din 1923) a favorizat fraudă prin desființarea Senatului pentru că toți mitropolitii, episcopii, generalii în rezervă și în retragere, comandanții de armată ș.a. – adică dușmanii de moarte ai comuniștilor – erau senatori de drept. (Alegerile nu mai erau bicamerale: Senat și Camera Deputaților, conform Constituției României). În plus, noua lege admitea folosirea semnelor electorale tradiționale ale PNL și PNȚ de către noile fracțiuni ale PNL și PNȚ care erau aliate cu comuniștii, pentru a crea confuzie. Răspunderea pentru ratificarea acestei modificări dezastruoase aparține regelui Mihai (deși fusese avertizat asupra consecințelor și Maniu a insistat să n-o semneze). A urmat excluderea de la vot a lui Mihalache, Gh. Brătianu și a altor 6.000 de persoane din București, cunoscute ca profund anticomuniste, sub pretextul de a fi fost "voluntari hitleriști și provocatori de război civil" (bineînțeles că n-a avut loc nici un proces pentru a se dovedi acuzația). Demn de menționat este faptul că, în ciuda tuturor acestora și a terorii instalate pentru câștigarea alegerilor, comuniștii nu au obținut decât 14% din votul electoratului, iar PNȚ a câștigat, singur, 60%! Cu toate acestea, Ministerul Justiției – condus de Lucrețiu Pătrășcanu – a indicat victoria comuniștilor! Vorba lui Stalin: "Mai importantă decât cei care votează sunt cei care numără voturile". Regele a validat noul Parlament, deși Maniu, Const. I.C. Brătianu și chiar Titel Petrescu (șeful Partidului Socialist) îi ceruseră să nu deschidă Parlamentul ales prin violență și fraudă. Astfel, în mod oficial, sub aparență legală și cu girul monarhului (din păcate!), s-a instalat la putere regimul comunist.

Vasile Barbu – Uzdin (Serbia): Mulțumindu-vă pentru "Tibiscus" și așteptând cu interes noile numere din frumoasa "Floare de latinitate", transmitem un cald omagiu Comunității Române din Serbia, atât de dragi sufletului nostru pentru că a reușit să rămână cu adevărat Românească!

Lucian Frușinoiu – Satu Mare: Conform definiției date de dicționarul explicativ al limbii române, secta (cuvânt de origine latină) este o comunitate religioasă dizidentă, desprinsă de Biserica noastră strămoșească. Astăzi însă, așa cum este considerat jignitor cuvântul "țigan" (de ce oare?!), și este impusă folosirea cuvântului "rom", denumirea de "sectă" a fost ștersă și înlocuită cu termenul de... "biserică" (biserică baptistă, biserică evanghelică, biserică evanghelică lutherană, biserică evanghelică calvinistă, biserică după evanghelie – care o mai fi, Doamne, și diferența dintre "biserică evanghelică" și "biserică după evanghelie"?!) Iar adventiștii se întitulează, oficial, nici mai puțin nici mai puțin decât "Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România"! Până și "Martorii lui Iehova" au devenit cult recunoscut de statul român (atenție: a nu se face confuzie între Patriarhia Ortodoxă Română și Ministerul Culturii și Cultelor). Oricine "descoperă" peste noapte "un nou" "adevăr" și inventează niște reguli, dacă reușește să adune 300 de persoane, poate întemeia o asociație religioasă (persoană juridică); această asociație devine cult recunoscut de stat printr-o Hotărâre a guvernului, în urma unei simple cereri către minister (după 12 ani de existență, dacă ajunge cu nr. de membri la 0,1% din populația țării – adică, făcând un calcul scurt, dacă are 2000 de membri). Toate aceste asociații religioase nu sunt grupări dizidente, nu rup din Biserica noastră strămoșească, apostolească?! Deci ce altceva sunt, decât secte?! Dacă ne vom încapățâna să numim scumiera sunt, decât secte?! Dacă va și zbura peste mări și țări, eventual cu pasageri!

Grigore Popovici – Rădășeni (Suceava): Felicitări pentru noua apariție editorială (a 5 – a, după cele două volume de "Poezii patriotice anticomuniste și pamflete în clocot", după "Anecdote, balade, puhoale și pocăință" și "Anecdote-n patru ite")! Am primit și "Plugușorul" dvs. care ne-a plăcut mult, dar a ajuns abia la jumătatea lui ianuarie, după apariția revistei, și vă dați seama că nu-l putem publica acum, în februarie.

Vlad Pogorevici – Suceava: Vă înțelegem perfect. Dar, cu Dumnezeu înainte! "Bucuroși le-om duce toate, de e pace, de-i război!" Mulțumim pentru evocatoarele și frumoasele fotografii.

Marian Simonis – Bârlad: Regretăm sincer că nu ați câștigat concursul lunii ianuarie. Nu este suficientă afirmația "există dovezi"; implicarea lui Sima în atentatul asupra lui Armand Călinescu și în asasinatelor de la Jilava trebuie argumentată, nu doar enunțată. Sperăm însă din suflet să participați în continuare la concurs și să câștigați!

Horățiu Bob – Timișoara: Am reținut materialul despre Iustin Ilieșu (sper să avem spațiu numărul viitor); slavă Cerului că nu se perimează până la luna viitoare (justă remarcă dvs.)! Vă mulțumim pentru aprecieri și timpul acordat constant corespondenței cu noi. Referitor la Noua Dreaptă, este întristătoare informația pe care ne-o dați; trebuie însă să știți că membrii acestei organizații nu sunt legionari (de altfel ei înșiși declară deschis aceasta), ci sunt doar simpatizanți.

Constantin Burlacu – Iași: Scrisoarea dvs. este uluitoare. Articolul la care vă referiți ("Decembrie 1989 – ultimul masacru comunist?" din dec. 2006), nu "acreditează" în nici un fel așa-zisa "revoluție"! De la început articolul incriminată de dvs. precizează că "nu avem nici un fel de certitudine" și că "suntem obligați să facem presupuneri în legătură cu declanșarea și desfășurarea lucrurilor". Dl. Nicador Zelea Codreanu în articolul respectiv afirmă: "cei care au creat premisele unei schimbări au fost masele de români hotărâți să iasă din coșmarul comunist". Vă propun următorul scenariu: scoateți din scenă sutele de mii de oameni care se aflau zi și noapte pe străzile Bucureștiului. Ce va reieși? Ceea ce a fost de fapt totul, o lovitură de stat; ați vedea pe străzi numai armată, tancuri. Fără participarea maselor – despre care să înțeleg că nu aveți habar – cacealmău cădea. Restul scrisorii dvs. este o beție de cuvinte mai mult sau mai puțin insultătoare: "percepția proprie", "rigoarea abordării critice a evenimentelor", "abateri mai mult sau mai puțin periculoase", "cunoașterea, deslușirea, aprobarea, dezaprobarea unor evenimente de anvergură națională", "competiție de sorginte funestă, absurdă, aberantă", "premedități dubioase și potrivnice neamului, potrivnice destinului, potrivnice demnității, potrivnice României, potrivnice românismului", "o impardonabilă eroare", "o sfidare a demnității neamului", "o impietate", "articolul pledează pentru o așa-zisă revoluție", "o revoluție a adus întotdeauna câte ceva bine pentru popor" (n. n.: o afirmație absolut ametoitoare: vezi revoluția bolșevică!), "masacrul continuă" (n. n.: în nici un caz în sensul abordat în articol). D-le Burlacu, sper că aveți o copie după scrisoarea trimisă. Sunt dezolată că vi s-au părut atât de încurcate cele câteva fraze ale articolului, referitoare la decembrie 1989, încât să înțelegeți inversul celor dorite de noi. Cât despre impardonabil, Dumnezeu cu mila!

Dr. Dumitru Pădeanu – Canada: Mulțumim pentru scrisoare; este de larg interes argumentarea științifică, medicală, a sănătății mintale a geniului nostru național, și vom relua tema cât de curând (ceva mai demult am publicat un interviu cu dr. Șerban Milcoveanu pe această temă), dar chestiunile importante trebuie neapărat redate pentru a intra în conștiința publică. Așteptăm cu interes vești, comentarii și, bineînțeles, Jurnalul dvs. liber!

Cătălin Drăgoi – Râmnicu Sărat: Linia Focșani – Nămolosa – Brăila nu a fost nicidecum o "construcție fantasmagorică", ci o linie extrem de serioasă – ca tot ce făcea gen. Antonescu: avea 1593 de cazemate, posturi de comandă, observatoare, adăposturi și locașuri de tragere. Încă de la începutul lui 1942 avea câteva sute de obiective betonate, iar în perioada martie – aug. 1944 se executaseră consolidări pe parcursul a 150 km, de la trecătoarea Oituz până la confluența Siretului cu Dunărea, și un șant antitanc la 200 m de linia întâi a cazematelor ("Armata română în al doilea război mondial" – Al Dușu, Dicționar enciclopedic 1999). Hans Kissel, unul dintre cei mai reputați experți militari germani, autorul cărții "Catastrofa din România", susține că rezistența românească pe această linie era perfect realizabilă până la încheierea armistiului în condiții favorabile.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Redactor șef:

Nicoleta Codrin

Colegiul de redacție:

Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Corneliu Mihal, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacție

Relații
cu publicul:

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19
(zona Circului – inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

